

...Giản trưởng lão chỉ còn cách nhảy mau về phía trước nhưng tránh được bổng trước thì bổng sau lại tới. Y gia tăng kinh lực dưới chân, muốn tìm cơ hội quay lại, nhưng y nhảy càng mau ngọn trúc bổng điểm tới cũng càng mau. Quân cái chỉ thấy y chạy tránh nhảy nhót xoay thành một vòng tròn lớn, cuối cùng mồ hôi toát ra đầy lưng, mớ râu bạc ướt đầm...

Hồi thứ hai mươi tám

TRÊN NGỌN THIẾT CHUÔNG

Lúc ấy Lỗ Hữu Cước đã tỉnh lại, bốn trưởng lão xúm lại bàn bạc. Lỗ Hữu Cước nói "Hiện chân tướng chưa rõ ràng, chúng ta phải hỏi kỹ cả hai bên, quan trọng nhất là tra xét cho ra việc sống chết của Hồng lão bang chủ". Ba trưởng lão phái áo sạch lại nói "Chúng ta đã lập bang chủ, há lại tùy ý thay đổi? Quy củ nhiều đời của bang ta là quyết không được trái lệnh của bang chủ ". Bốn người tranh cãi không thôi. Lỗ Hữu Cước xương ngón tay đều gãy, cắn răng chịu đau, nhưng trong lời lẽ không hề chịu nhượng bộ.

Ba trưởng lão phái áo sạch giơ tay ra hiệu, bước tới cạnh Dương Khang. Bành trưởng lão cao giọng nói "Chúng ta chỉ tin lời Dương bang chủ. Con tiểu yêu nữ này giúp đỡ gian nhân hại chết Hồng bang chủ, đang muốn tránh tội thoát chết nên ăn nói bậy bạ ở đây. Y thị dùng yêu ngôn mê hoặc mọi người, quyết không thể nghe được. Các huynh đệ, bắt lấy y thị tra khảo cho rõ , buộc y thị khai ra" .

Quách Tĩnh nhảy lên đài, quát "Ai dám động thủ?" Mọi người thấy y oai phong凛凛, không ai dám bước lên đài.

Cừu Thiên Nhận suất lĩnh tùy tùng tránh xa xa, đứng cạnh nhìn lửa cháy, thấy

nội bộ Cái bang xung đột trong lòng mừng thầm.

Hoàng Dung cao giọng nói "Hồng bang chủ hiện vẫn khỏe mạnh, ở trong cấm cung đại nội tại phủ Lâm An, chỉ vì muốn ăn thức ăn trong ngự trù, không rảnh phân thân nên sai ta giữ chức bang chủ bản bang. Đợi ông ăn xong, sẽ tới gặp các vị". Người trong Cái bang không ai không biết Hồng bang chủ thích món ăn ngon như tính mạng, đều nghĩ câu ấy cũng có tám phần giống thật, chỉ là muốn một cô gái nhỏ xinh đẹp non nớt như nàng thay y giữ chức bang chủ, thật cũng rất quá đáng.

Hoàng Dung lại nói "Gã tiểu tặc họ Hoàn Nhan nước Đại Kim này mời Thiết chương bang giúp đỡ, ngầm dùng gian kế hại ta, lấy trộm Đả cầu bổng của bang chủ lừa người, sao các người không xét rõ thị phi, lại cấm đầu tin theo? Bốn đại trưởng lão trong bang kiến thức rộng rãi, sao ngay cả một gian kế nhỏ nhất cũng không nhận ra?". Quần cái chợt nghe nàng buông tiếng trách mắng, bất giác nhìn cả vào bốn đại trưởng lão, ai cũng có vẻ nghi ngờ.

Dương Khang tới nước này chỉ còn cách cứng đầu già mồm, nói "Người nói Hồng bang chủ còn sống, vậy sao ông sai người tiếp nhiệm chức bang chủ? Ông bảo người tiếp nhiệm bang chủ, có tin vật gì không?" Hoàng Dung vùng ngọn trúc bổng một cái nói "Đây là Đả cầu bổng của bang chủ, chẳng lẽ không phải tin vật à? , Dương Khang gượng gạo cười lớn, nói "Ô hô, đây rõ ràng là pháp trượng của ta, mới rồi người cướp từ tay ta, ai lại không thấy?". Hoàng Dung cười nói "Nếu Hồng bang chủ trao Đả cầu bổng cho người, sao không dạy người Đả cầu bổng pháp? Nếu người biết Đả cầu bổng pháp, thì ngọn Đả cầu bổng này làm sao bị ta đoạt chứ?"

Dương Khang nghe nàng liên tiếp bốn câu đều nói tới Đả cầu bổng, chỉ cho rằng nàng buông lời lừa gạt, cao giọng nói "Đây là pháp trượng của bang chủ bang ta, cái gì mà Đả cầu bổng với không phải Đả cầu bổng, đừng có nói bậy, bôi nhọ bảo vật". Y tự cho rằng nói câu ấy rất đắc thể, có thể lấy lòng quần cái, nào ngờ ngọn trúc bổng này quả thật có tên là Đả cầu bổng, hai người ăn mày một gậy một bèo vì kính trọng ngọn bổng nên lúc đi với Dương Khang thủy chung không dám gọi thẳng cái tên Đả cầu bổng. Mấy câu ấy của y rõ ràng là tự nhận mình hoàn toàn không biết tên thật của ngọn bổng, quần cái lập tức tròn mắt nhìn nhau, trên mặt đều hiện vẻ tức giận. Dương Khang đã biết mấy câu ấy của mình không đúng, chỉ là không biết sai chỗ nào, không ngờ ngọn pháp trượng quan

trọng này lại có cái tên thô tục như thế.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, nói "Bảo vật này bảo vật nọ, người cần thì cứ cầm lấy". Rồi chìa ngón trỏ bồng ra, chờ y lấy lại. Dương Khang cả mừng muốn lên đài lấy bồng, nhưng lại sợ Quách Tĩnh, Bànห์ trưởng lão hạ giọng nói "Đang chủ để chúng tôi bảo giá. Lấy lại trỏ bồng rồi sẽ nói chuyện", rồi lập tức nhảy lên đài, Dương Khang và hai trưởng lão Giản Lương cũng nhảy theo lên. Lỗ Hữu Cước thấy Hoàng Dung lè loi cũng nhảy lên đài, hai tay buông thõng theo người, nghĩ thầm "Tuy xương ngón tay mình bị gãy nhưng vẫn còn hai chân. Cái tên Lỗ Hữu Cước chẳng lẽ chỉ để gọi suông thôi sao?"

Hoàng Dung thẳng thắn đưa trỏ bồng qua Dương Khang. Dương Khang sợ nàng có quỷ kế, thoáng ngần ngừ, chuồng trái dựng lên giữ kín môn hộ rồi mới đưa tay đón lấy. Hoàng Dung thả trỏ bồng ra, cười nói "Cầm chắc chưa?" Dương Khang nắm chặt ngón bồng, tức giận nói "Cái gì?". Hoàng Dung đột nhiên tay trái kéo một cái, chân trái phóng lên, tay phải quờ ra phía trước, trong chớp mắt đã đoạt lại được ngón bồng.

Giản Bànห์ Lương ba trưởng lão cả kinh muốn xông vào cứu thì ngón bồng đã trở lại trong tay Hoàng Dung, ba vị trưởng lão này đều là cao thủ võ công, ba người vây quanh bảo vệ mà vẫn không đề phòng được, trơ mắt nhìn nàng tay không đoạt mất ngón trỏ bồng, bất giác vừa sợ vừa thẹn. Hoàng Dung tung ngón trỏ bồng lên trời, nói "Chỉ cần người cầm được chắc thì cứ lấy". Dương Khang còn đang do dự, Giản trưởng lão tay áo dài đã vung ra cuốn chặt ngón bồng. Cái cuốn này gọn gàng chính xác quả thật không phải thân mang tuyết nghệ không thể làm được. Quần cái dưới đài nhìn thấy rất rõ, đã có người bật tiếng khen ngợi. Giản trưởng lão nâng trỏ bồng lên quá đầu đưa cho Dương Khang. Dương Khang tay phải vận kinh nắm lấy thật chặt, nghĩ thầm "Lần này trừ phi người chém đứt tay phải ta, nếu không thì nói thế nào cũng không để người giật nữa đâu".

Hoàng Dung cười nói "Lúc Hồng bang chủ trao ngón trỏ bồng này cho người, chẳng lẽ không dạy người cầm cho thật chắc, đừng dễ dàng bị người ta cướp sao?". Trong tiếng cười khanh khách, hai chân điểm nhẹ một cái bay chéch qua hai người Giản Lương xông thẳng tới trước mặt Dương Khang. Giản trưởng lão lật cổ tay phải một cái ra chiêu cầm nã, nhưng cái vọt tới này của Hoàng Dung theo thân pháp Tiêu dao du mà Hồng Thất công đích thân truyền thụ, linh động

như chim én, Giản trưởng lão phát trảo rơi vào khoảng không, khoảng cách rất gần mà rõ ràng thất thủ, quả thật là chuyện bình sinh y ít khi gặp phải, vừa thoáng giật mình đã nghe tiếng trúc bồng rít gió quét tới dưới chân. Hai trưởng lão Giản Lương vội nhảy lên tránh qua. Hoàng Dung cười nói "Tên của chiêu này, đặc tội nhé, gọi là Bồng đả song khuyển". Bóng áo trắng chớp lên, nàng đã nghiễm nhiên trở lại đứng ở góc phía đông đài Hiên Viên, ngọn trúc bồng xanh lóng lánh dưới ánh trăng trong tay tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Lần đoạt trúc bồng này lên xuống đã nhanh, lại càng không ai nhận ra là nàng dùng thủ pháp gì.

Quách Tĩnh cao giọng quát "Hong bang chủ trao Đả cầu bồng cho ai? Chẳng lẽ còn chưa rõ ràng sao?". Quần cái dưới đài thấy nàng liên tiếp đoạt trúc bồng ba lần, lần sau nhanh hơn lần trước, bất giác vô cùng ngỡ vực, xôn xao bàn tán. Lỗ Hữu Cước cao giọng nói "Các vị huynh đệ, vị cô nương này mới xuất thủ đúng là công phu của lão bang chủ". Giản trưởng lão và Bành Lương hai trưởng lão nhìn nhau một cái, ba người theo Hồng Thất công đã lâu, biết đây đúng là võ công của lão bang chủ. Giản trưởng lão nói "Y thị là đệ tử của lão bang chủ, tự nhiên là được dạy, như thế có gì lạ". Lỗ Hữu Cước nói "Trước nay Đả cầu bồng pháp nếu không phải là bang chủ Cái bang thì không được truyền thụ, chẳng lẽ Giản trưởng lão lại không biết quy củ này à?".

Giản trưởng lão cười nhạt nói "Vị cô nương này học được một hai lộ Không thủ đoạt bạch nhận khéo léo chứ đã chắc gì là Đả cầu bồng pháp".

Lỗ Hữu Cước trong lòng cũng nửa tin nửa ngờ, nói "Được, cô nương, mời cô đem Đả cầu bồng pháp biểu diễn qua một lượt, nếu đúng là chân truyền của lão bang chủ thì huynh đệ Cái bang trong thiên hạ tự nhiên sẽ chịu phục người". Giản trưởng lão nói "Bồng pháp này chúng ta đều chỉ nghe tên chứ chưa nhìn thấy, ai biết là thật hay giả". Lỗ Hữu Cước nói "Thế theo người thì thế nào?". Giản trưởng lão vỗ tay một cái, cao giọng nói "Chỉ cần vị cô nương này dùng bồng pháp đánh bại một đôi nhục chưởng của ta, họ Giản ta sẽ dốc lòng coi cô ta là bang chủ. Nếu có hai lòng, thì xin cho ta chết dưới ngàn đao muôn kiếm".

Lỗ Hữu Cước nói "Hà, người là cao thủ của bản bang, hai mươi năm trước đã nổi tiếng trên giang hồ. Vị cô nương này được bao nhiêu tuổi chứ? Bồng pháp của cô ta tuy tinh diệu nhưng làm sao chống nổi công phu mấy mươi năm của

người?".

Hai người đang tranh cãi chưa quyết, Lương trưởng lão tính tình nóng nảy đã không nhịn nổi, nhấc đao sấn tới Hoàng Dung quát lớn "Đã cầu bổng pháp là thật hay giả cứ thử là biết. Xem đao!" Vù vù vù chém luôn ba nhát, hàn quang chớp lên, ba đao này mau lẹ mãnh liệt, nhưng đều tránh những chỗ yếu hại trên người Hoàng Dung, vừa mau vừa chuẩn, không then là cao thủ trong Cái bang.

Hoàng Dung giắt Đả cầu bổng vào hông, hai chân không động, thân hình khẽ lắc một cái tránh qua ba đao, cười nói "Đối với người mà cũng dùng Đả cầu bổng pháp sao? Người đã đáng chưa?", tay trái ra chiêu, tay phải đã chụp vào thanh đơn đao trong tay y.

Lương trưởng lão thành danh đã lâu, thấy một con nha đầu miệng còn hơi sữa này lại coi thường mình như thế, lửa giận bốc lên, ba đao vừa chém xong, lập tức chém ngang bổ dọc, liên tiếp thi triển tuyệt chiêu.

Giản trưởng lão lúc bấy giờ đã không dám coi thường Hoàng Dung như lúc nãy nữa, biết là bên trong ắt có ẩn tình, chỉ sợ Lương trưởng lão lỡ mãng làm nàng tổn thương, quát lớn "Lương trưởng lão, không được hạ sát thủ". Hoàng Dung cười nói "Dùng khách sáo mà", thân hình lăng đặng, quyền đánh cước đá khuỷu thúc ngón xỉa, trong chớp mắt đã đổi dùng mười mấy loại võ công.

Quần cái dưới đài đứng nhìn thấy hoa cả mắt. Người ăn mày gầy trong các đệ tử tám túi đột nhiên kêu lên "A, đây là Liên hoa chuồng?". Người ăn mày béo cũng kêu theo "ó, vị tiểu cô nương này cũng biết Đồng chùy thủ!". Tiếng kêu của y chưa dứt, Hoàng Dung trên đài đã đổi quyền pháp khác, các cao thủ Cái bang dưới đài đều nối nhau kêu lên "A, đây là Hỗn thiên công của bang chủ", "ái chà, y thị dùng Thiết tảo thoái pháp! Chiêu này là Thù thủ phá địch!".

Nguyên là Hồng Thất công tính tình lười biếng, không thích nhận đệ tử dạy võ công, đệ tử trong Cái bang lập được công lớn y mới truyền thụ cho một chiêu vài thức, gọi là khuyến khích. Lê Đỉnh làm việc hăng hái không tiếc thân cũng chỉ được truyền cho một chiêu Thần long bãi vĩ trong Hàng long thập bát chuồng. Hồng Thất công lại có một tính nết quái lạ là sau khi dạy một lộ công phu cho ai thì không truyền cho người khác nữa, nên sở học của huynh đệ trong Cái bang đều khác nhau, chỉ có Hoàng Dung khéo léo khôn ngoan, thủ đoạn nấu nướng lại cao,

được y ưa thích, lại lấy thức ăn ngon ràng buộc nên mới học được mấy mươi môn võ công của y ở trấn Thương Miếu trên Trường Giang, chỉ có điều nàng ham chơi chuộng nhiều, lộ võ công nào cũng chỉ học vài chiêu. Hồng Thất công lại lười chỉ dẫn căn kẽ, thấy Hoàng Dung học một biết mười, chỉ cần làm đúng theo quyền hình thì cũng không đếm xỉa gì tới nữa, lúc ấy nàng có ý lòe quần cái, đem tất cả bản lĩnh mà Hồng Thất công đích thân truyền thụ thi triển, trong quần cái có người đã học qua, đều không kịp được gọi luôn ra miệng.

Lương trưởng lão đao pháp tinh diệu, nếu dựa vào công phu chân thực thì quả thật còn hơn Hoàng Dung, chỉ là nàng liên tiếp đổi dùng chiêu số quái dị, liên miên không hết, nhất thời hoa mắt váng đầu, không dám ra chiêu, chỉ múa đơn đao tới mức hắt nước vào cũng không lọt, che kín môn hộ.

Trong đao quang quyền ảnh Hoàng Dung chợt thu chiêu về chấp trước ngực, cười nói "Người nhận thua chưa?" Lương trưởng lão chưa triển khai sở trường, há chịu nhận thua? Ngọn đơn đao từ bụng lật lại chênh chếch chém xuống. Hoàng Dung không né không tránh, để mặc y một đao ấy chém xuống, chỉ nghe quần cái cùng bật tiếng la hoảng. Giản trưởng lão và Lỗ Hữu Cước quát lớn "Dừng tay?". Lương trưởng lão cũng đã biết không hay, vội nhắc đao vung lên, nhưng đã thu lại không kịp, vừa đúng chém trúng tay trái Hoàng Dung, kêu thầm "Không xong?". Nhất đao ấy tuy giữa đường đã thu kinh, chém xuống không nặng, nhưng nhất định cũng khiến Hoàng Dung phải bị thương, đang vô cùng hối hận, đột nhiên cổ tay trái tê rần, keng một tiếng, ngọn đơn đao đã rơi xuống đất. Y đời nào biết được Hoàng Dung mặc tấm Nhuyễn vị giáp, đao thương không thể xâm phạm, đúng vào lúc y chém xuống không thu đao được, vừa hoảng sợ vừa hối hận thì huyết Hội tông sau cổ tay ba tấc đã bị Hoàng Dung dùng thủ pháp lan hoa phát huyết thủ gia truyền phát trúng.

Hoàng Dung sải chân đạp lên ngọn đơn đao, nghiêng đầu cười nói "Thế nào?" Lương trưởng lão vốn cho rằng một đao này nhất định đã chém đối phương bị thương, nào ngờ nàng không hề hấn gì, hoảng sợ ngăn người không dám lên tiếng, vội nhảy ra. Dương Khang nói "Y thị là con gái Hoàng Dược Sư trên người mặc Nhuyễn vị giáp, đao thương không xâm phạm được, cũng chẳng có gì là lạ".

Giản trưởng lão cúi đầu ngẫm nghĩ. Hoàng Dung cười nói "Thế nào, người tin không?" Lỗ Hữu Cước liên tiếp đưa mắt ra hiệu, có ý bảo nàng thắng rồi thì thôi.

Y thấy Hoàng Dung võ công tuy rộng nhưng công lực còn kém xa Lương trưởng lão, nếu không xuất kỳ chế thắng thì nhiều lắm cũng chỉ có thể giao đấu ngang tay, võ công của Giản trưởng lão lại cao hơn cả Lương trưởng lão, Hoàng Dung quyết không phải là địch thủ của y, nhưng thấy nàng cười hê hê không đếm xỉa gì tới ánh mắt của mình lại càng lo lắng, đang định lên tiếng nhưng hai tay bị Cừu Thiên Nhận bóp nát, nhìn suốt nửa ngày, lúc ấy càng lúc càng đau, toàn thân toát mồ hôi, làm sao còn nói lên lời?

Giản trưởng lão từ từ ngẩng đầu lên nói "Cô nương, ta tới lĩnh giáo, lĩnh giáo!". Quách Tĩnh đứng cạnh thấy y thần định khí nhàn, tay lỏng chân chậm, đã biết Hoàng Dung không chống nổi y, quyết ý nhận việc này về mình, nhặt sợi dây da trâu lên, bước tới một bước, dùng sức vung mạnh, chiếc dây da bay ra dưới đất cuốn ngọn thiết trượng của Giản trưởng lão bị Cừu Thiên Nhận ném cắm vào đá núi, quát một tiếng "Lên!". Ngọn thiết trượng bị sợi dây giật lại bay vọt trở ra.

Ngọn thiết trượng từ trên không bay mau tới Giản trưởng lão, thế như sấm sét không sao đỡ được, Giản trưởng lão biết nếu đưa tay ra chụp, xương tay sẽ lập tức gãy đôi, vội vàng nhảy qua tránh, chỉ sợ quần cái dưới đài bị thương, kêu lớn "Dưới đài mau tránh ra!"

Chỉ thấy Hoàng Dung đưa ngọn trúc bồng ra, đầu bồng dính vào giữa thiết trượng nhẹ nhàng đè xuống. Trong võ học có câu "Bốn lượng đỡ ngàn cân", một cái đè ấy tuy nhẹ nhưng chính là chiêu số tinh diệu áp thiên cầu bối trong Đả cầu bồng pháp, lực đạo vừa khớp đúng chỗ, đè ngọn thiết trượng lại trên đài, cười nói "Người dùng thiết trượng, ta dùng trúc bồng, chúng ta qua chiêu cho vui".

Giản trưởng lão kinh nghi không thôi, đã quyết ý không thắng là hàng, khom lưng nhặt trượng, đầu trượng chúc xuống, đuôi trượng hướng lên, khom lưng nói "Xin cô nương bồng hạ lưu tình". Đầu trượng chúc xuống là lễ số cực kỳ cung kính của người võ lâm khi qua chiêu với bậc tôn trưởng, ý tứ là nói không dám đối địch ngang hàng, qua chiêu chỉ là xin dạy bảo võ nghệ cho.

Hoàng Dung đưa trúc bồng ra, một chiêu Bát cầu triều thiên dính luôn vào đầu trượng kêu một cái hất lên, cười nói "Không cần đa lễ, chỉ sợ bản lĩnh của ta không bằng người đâu". Ngọn thiết trượng này là binh khí Giản trưởng lão đã sử dụng mấy mươi năm, bị nàng kêu nhẹ một cái lại giữ không vững, đầu trượng hất

lên đập thẳng vào trán, y vội rung cổ tay giữ chặt, càng ngấm ngấm hoảng sợ, lúc ấy theo đúng quy củ của kẻ vãn bối nhường ba chiêu rồi ra một chiêu Tần vương tiên thạch che đỡ sau lưng và vai, lúc phản kích sử dụng Phong ma trượng pháp của hạo hán Lỗ Trí Thâm ở Lương Sơn Bạc truyền lại.

Hoàng Dung thấy đòn phản kích của y oai mãnh dị thường, chỉ cần bị đầu trượng của y quét trúng thì dù có Nhuyễn vị giáp hộ thân cũng khó tránh khỏi bị nội thương, không dám coi thường, liền triển khai Đả cầu bổng pháp sư phụ dạy cho, nép người sấn thẳng vào bóng trượng. Ngọn thiết trượng nặng hơn ba mươi cân, ngọn trúc bổng chỉ hơn mười lạng, nhưng bổng pháp mà bang chủ Cái bang nhiều đời truyền lại quả thật tinh vi ảo diệu, tuy hai thứ binh khí nặng nhẹ khác hẳn nhau, lớn nhỏ không bằng nhau, nhưng qua vài chiêu thì ngọn thiết trượng to như cánh tay trẻ con lại bị một ngọn trúc bổng nhỏ ép tới mức không thi triển được nữa.

Giản trưởng lão lúc đầu chỉ sợ lỡ tay đánh gãy ngọn trúc bổng quý báu nhiều đời của bản bang, ra đòn rất có chừng mực, thiết trượng vừa chạm chưa dính vào trúc bổng đã lập tức thu về. Nào ngờ bổng pháp của Hoàng Dung lợi hại vô cùng, hoặc điểm vào huyết đạo, hoặc đâm chỗ yếu hại, Giản trưởng lão bị bức phải thu trượng đỡ gạt, sau hơn mười hợp, bốn phương tám hướng đều là bóng bổng, đốc sức đón đỡ vẫn không kịp, làm sao còn rảnh tay mà giữ cho không va chạm vào trúc bổng?

Quách Tĩnh vô cùng thán phục "Võ công của ân sư quả thật không thể lường được", lại nghĩ "Bây giờ không biết lão nhân gia người đang ở đâu? Vết thương không biết đã khá chưa?". Chợt thấy bổng pháp của Hoàng Dung đột nhiên thay đổi, ba ngón tay nắm vào giữa bổng múa thành một vòng tròn như đùa giỡn.

Giản trưởng lão sửng sốt, ngọn thiết trượng rung lên điểm mau vào vai trái đối phương. Hoàng Dung lật mau trúc bổng lại, dè lên chỗ cách mũi trượng hơn một thước, thuận tay trượt một cái, chiêu này có tới chín mươi chín phần mượn kinh lực của đối phương. Giản trưởng lão chỉ cảm thấy thiết trượng như muốn bay ra khỏi tay, vội vận kinh rút lại, nào ngờ ngọn thiết trượng đã bị trúc bổng dính cứng vào, thiết trượng thu về trúc bổng cũng đâm tới. Y trong lòng cả sợ, liền tiếp thay đổi dùng bảy tám trượng pháp nhưng thủy chung vẫn không thoát khỏi bị

ngọn trúc bỗng đề lên.

Đả cầu bổng pháp có tất cả tám khẩu quyết là buộc, đập, trói, đâm, khều, dẫn, khóa, xoay, lúc ấy Hoàng Dung dùng khẩu quyết chữ trói, trúc bỗng như một sợi dây mây cứng dẻo buộc vào một gốc cây lớn rồi, cho dù gốc cây có to gấp mười lần thì bất kể nghiêng lắc thế nào cũng đừng hòng thoát được.

Lại đánh thêm vài chiêu, Giản trưởng lão vận sức ra hai tay sử dụng Đại lực Kim cương trượng pháp, thiết trượng rít gió vù vù, nhưng y vùng qua đông thì trúc bỗng theo qua đông, y vùng qua tây thì trúc bỗng theo qua tây. Hoàng Dung không hề dùng lực, bỗng theo trượng đi, xem ra tựa hồ toàn do Giản trưởng lão sắp xếp, nhưng thật ra như bóng theo hình, mượn lực chế địch, cũng như năm xưa Quách Tĩnh thuận phục con tiểu hồng mã, cho nó mặc sức phi mau, thủy chung vẫn ngồi vững vàng trên lưng ngựa.

Đại lực Kim cương trượng pháp sử dụng được một nửa, Giản trưởng lão đã càng không còn chút nào nghi ngờ, đang định buông trượng nhận thua, Bành trưởng lão đột nhiên kêu lên "Dùng Cầm nã thủ chụp đầu bổng của y thị".

Hoàng Dung nói "Được, người tới mà chụp!", bổng pháp lại biến đổi, dùng khẩu quyết chữ xoay. Khẩu quyết chữ trói là theo đối phương qua đông qua tây, còn khẩu quyết chữ xoay là khiến đối phương phải theo mình, chỉ thấy trúc bỗng hóa thành một vòng ánh sáng xanh biếc, điểm mau tới các đại huyệt Cường gian, Phong phủ, Đại chùy, Linh đài, Huyền khu trên lưng Giản trưởng lão. Những huyệt đạo này đều ở giữa lưng, chỉ cần bị đầu bổng điểm trúng thì không chết ắt bị thương. Giản trưởng lão biết nguy hiểm nhưng đã không kịp rút trượng về đỡ, đành nhảy mau về phía trước để tránh. Hoàng Dung điểm đánh liên miên bất tuyệt, điểm một huyệt không trúng lại điểm huyệt khác, đầu bổng cứ chớp chớp trên các huyệt đạo sau lưng y.

Giản trưởng lão không còn cách nào đành nhảy mau về phía trước, nhưng tránh được bổng trước thì bổng sau lại tới. Y gia tăng kinh lực dưới chân, muốn tìm cơ hội quay lại, nhưng y nhảy càng mau ngọn trúc bỗng điểm tới cũng càng mau. Quần cái dưới đài thấy y nhảy nhót quanh Hoàng Dung, xoay thành một vòng tròn lớn. Hoàng Dung đứng giữa, ngọn trúc bỗng không rời khỏi hậu tâm của y, trúc bỗng từ tay trái chuyển qua tay phải rồi từ tay phải chuyển qua tay trái chứ thân

hình không cần chuyển động, trông rất ung dung nhàn nhã. Vòng tròn của Giản trưởng lão càng lúc càng rộng, ép Lỗ Hữu Cước và hai trưởng lão Bành Lương phải lui xuống né tránh.

Giản trưởng lão lại chạy bảy tám vòng, cao giọng kêu lên "Hoàng cô nương thả hạ dung tình, ta phục ngươi rồi!", miệng kêu lớn nhưng chân không hề dám dừng bước.

Hoàng Dung cười nói "Ngươi gọi ta bằng gì?".

Giản trưởng lão vội nói "Phải, phải? Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân tham kiến bang chủ", định quay người lại làm lễ nhưng thấy ngọn trúc bồng vẫn không ngừng điểm tới, đành liên tiếp nhảy tránh, cuối cùng mồ hôi toát ra đầy lưng, mồ rầu bạc đã ướt hết. Hoàng Dung đã hả giận, cũng không quá đáng, tươi cười thu trúc bồng lại, dùng khẩu quyết chữ khêu trượt lên trên ngọn thiết trượng chuyển lực đạo nhạy nhanh của Giản trưởng lão lên đó, ngọn thiết trượng lập tức bay tung lên trời.

Giản trưởng lão như được đại xá, lập tức buông tay quay người khom lưng vái dài. Quần cái dưới đài thấy thần kỹ Đả cầu bồng pháp của nàng càng không nghi ngờ gì nữa, đồng thanh nói lớn "Tham kiến bang chủ?", rồi bước lên làm lễ.

Giản trưởng lão bước tới một bước, đang định khạc một ngụm nước bọt vào mặt Hoàng Dung, chợt thấy khuôn mặt trắng muốt như bạch ngọc của nàng lóng lánh tựa san hô, đẹp như hoa xuân, tươi như ráng sớm, ngụm nước bọt làm sao nhổ ra được? Đang lúc ngần ngừ, ực một tiếng nuốt ngụm nước bọt trở xuống, chợt nghe trên đầu có tiếng gió, ngọn thiết trượng đã rơi xuống. Y sợ Hoàng Dung nghi ngờ, không dám đưa tay ra đón, tung người nhảy tránh.

Bóng người chớp lên, một người đã lên tới đài chụp ngọn thiết trượng, chính là Bành trưởng lão đứng thứ ba trong bốn trưởng lão. Hoàng Dung bị y dùng Nhiếp tâm pháp bắt sống, cảm hận y nhất, thấy người này bước lên, chính hợp ý mình, cũng không nói nhiều, nhắc trúc bồng lên điểm vào huyệt Tử cung trước ngực y, muốn dùng khẩu quyết chữ xoay liên tiếp điểm vào đại huyệt trước ngực y, ép y không ngừng lui lại, so với Giản trưởng lão mới rồi thì còn tàn độc hơn.

Bành trưởng lão gian hoạt vô cùng, biết võ công của mình không bằng Giản

trưởng lão, y còn không chống nổi thì mình càng không cần phải thử nữa, thấy trúc bổng của Hoàng Dung điểm tới, không né không tránh, chấp hai tay làm lễ.

Hoàng Dung điểm ngọn trúc bổng lên huyệt Tử cung của y, còn giữ kinh chưa phát, tức giận hỏi "Người muốn gì?" Bành trưởng lão nói "Tiểu nhân tham kiến bang chủ" Hoàng Dung tức giận trợn mắt nhìn y một cái, ánh mắt hai người chạm nhau, không tìm được trong lòng hơi rung động, vội quay đầu đi, nhưng nói ra cũng kỳ quái, biết rõ là nhìn vào mắt y ắt sẽ bị hại nhưng lại không thể tự chủ, cứ muốn nhìn lại một lần. Vừa quay đi, chợt thấy ánh tinh quang trong hai mắt y rục lên phóng ra làm hồn phách người ta rung động, lần này đã không kịp quay đi, lập tức nhắm mắt lại. Bành trưởng lão cười khế nói "Bang chủ, người mệt rồi, nên nghỉ ngơi đi", thanh âm nhu hòa êm ái dễ nghe. Hoàng Dung quả nhiên cảm thấy toàn thân mệt mỏi, nghĩ thầm mình vất vả suốt đêm, cũng đúng là nên nghỉ ngơi, vừa nghĩ như thế lập tức thấy mắt mờ miêng đắng, tinh thần bải hoải.

Giản trưởng lão lúc ấy đã tôn Hoàng Dung làm bang chủ, tự nhiên phải hết lòng hết sức bảo vệ nàng, biết Bành trưởng lão lại muốn dùng Nhiếp tâm pháp, sấn lên quát "Bành trưởng lão, người dám đối xử với bang chủ như thế à?". Bành trưởng lão cười khế, hạ giọng nói "Bang chủ muốn nghỉ ngơi, cô ta đã mệt thật rồi, người đừng làm kinh động".

Hoàng Dung trong lòng biết nguy hiểm, nhưng toàn thân nhũn ra, hai mắt díp lại muốn ngủ, cho dù trời có sập xuống cũng phải ngủ một giấc sẽ nói chuyện, đúng lúc thần trí nửa mê nửa tỉnh ấy chợt muốn nói với Quách Tĩnh một câu, lập tức như tỉnh mộng, kêu lên "Tĩnh ca ca, người nói trong chân kinh có Di hồn đại pháp gì đó phải không?"

Quách Tĩnh đã sớm thấy không hay, nghĩ nếu Bành trưởng lão lại dùng tà pháp sẽ lập tức sấn lên một chưởng đập chết y ngay, nghe Hoàng Dung nói thế vội nhảy lên đài, ghé vào tai nàng đọc lại một lượt đoạn ấy trong kinh văn.

Hoàng Dung nghe Quách Tĩnh đọc kinh văn, bảo nàng theo đúng pháp môn, từ Nhiếp tâm chỉ tới Thể chân chỉ, nàng nội công vốn có căn bản, lại rất thông minh, vừa nghe đã hiểu ngay, lập tức nhắm mắt mặc niệm, hơi thở và tinh thần quán thông với nhau, không bao lâu đã trở lại cảnh giới yên ổn lặng lẽ, mở to mắt ra, tinh thần như có ý, như vô ý, đã đạt tới cảnh giới vong ngã.

Bành trưởng lão thấy nàng nhắm mắt hồi lâu, chỉ cho rằng nàng đã bị lời nói của mình dẫn dụ đã ngủ say rồi, đang mừng thầm, lại định dùng quỷ kế, đột nhiên thấy nàng mở to hai mắt nhìn mình mỉm cười cũng mỉm cười lại một cái, nhưng thấy nàng cười có vẻ rất thoải mái, không biết vì sao chỉ thấy toàn thân lâng lâng thoải mái lạ thường, không tự chủ được bật tiếng hô hô cười rộ.

Hoàng Dung nghĩ công phu ghi chép trong Cửu âm chân kinh quả nhiên vô cùng lợi hại, chỉ trong một nụ cười đã thắng được đối phương, lúc ấy cũng khanh khách cười nhạt. Bành trưởng lão biết không hay, vội vàng trấn nhiếp tâm thần, nào ngờ lúc kinh hoàng luống cuống ấy tâm thần lại càng khó ổn định, thấy Hoàng Dung cười híp cả hai mắt, làm sao còn có thể tự kìm chế được, đứng thẳng người lên ôm bụng cười rũ ra. Chỉ nghe y ha ha hi hi ối cha á chà, vừa kêu vừa cười, càng cười càng lớn, tiếng cười truyền ra xa xa trên mặt hồ.

Quần cái ngó mặt nhìn nhau không biết y cười gì. Giản trưởng lão liên tiếp kêu lên "Bành trưởng lão người làm gì thế? Sao dám bất kính với bang chủ như thế?". Bành trưởng lão chỉ vào mũi y, cười gập cả người. Giản trưởng lão còn cho rằng trên mũi mình có gì lạ, đưa tay áo dùng sức chùi mấy cái Bành trưởng lão lại càng cười dữ hơn, lộn nhào một cái, lật luôn xuống đài, nằm dưới đất lăn lộn cười rộ.

Quần cái lúc ấy mới biết là không hay. Hai tên đệ tử thân tín của Bành trưởng lão bước lên đỡ bị y vung tay xô ra, cười lớn không ngớt, không đầy thời gian uống cạn chén trà đã cười tới mức không còn hơi nữa, mặt mũi đỏ bầm. Nên biết Nhiếp tâm thuật hoặc Nhiếp hồn đại pháp là dùng lực lượng tinh thần mạnh mẽ chuyên nhất để khống chế tâm linh đối phương, vốn không có gì quái lạ, đời sau hoặc gọi là thuật thôi miên, hoặc gọi là phân tâm học, hoặc gọi là Trị liệu tinh thần vân vân, chỉ là đương thời biết như thế nhưng không biết vì sao lại như thế nên không khỏi có chỗ sợ sệt. Nếu là người thường bị Di hồn đại pháp thì chỉ choáng váng muốn ngủ thôi, vốn không có gì đáng ngại lắm, nhưng y đang tụ tinh hội thần vận dụng Nhiếp tâm thuật để đối phó với Hoàng Dung, bị nàng đột nhiên phản kích nên lại mắc họa, so với người thường còn nguy hiểm gấp mười.

Giản trưởng lão nghĩ chỉ cần y cười thêm một lúc nhất định sẽ đứt hơi mà chết, bèn khom lưng nói với Hoàng Dung "Kính bẩm bang chủ : Bành trưởng lão vô lễ với bang chủ, vốn đáng trị tội thật nặng, nhưng xin bang chủ đại lượng khoan

thứ". Lỗ Hữu Cước và Lương trưởng lão cũng khom người cầu khẩn, tiếng cầu khẩn xen lẫn với tiếng cười sằng sặc yếu dần của Bàn trưởng lão.

Hoàng Dung hỏi Quách Tĩnh "Tĩnh ca ca, được chưa?" Quách Tĩnh nói "Được rồi, tha cho y đi". Hoàng Dung nói "Ba vị trưởng lão, các người xin ta tha y, chuyện đó cũng được, chỉ là mọi người các người không được khạc nhổ vào ta". Giản trưởng lão thấy tính mạng Bàn trưởng lão chỉ còn trong khoảnh khắc, vội nói "Bang quy là bang chủ lập ra thì cũng có thể do bang chủ bỏ đi, chúng đệ tử chỉ xin nghe sai bảo". Hoàng Dung thấy có thể thoát được tai ách bị khạc nhổ lên người, cả mừng cười nói "Được rồi, người xuống điểm huyết y đi".

Giản trưởng lão nhảy xuống dưới đài, đưa tay điểm vào hai huyệt đạo trên người Bàn trưởng lão. Bàn trưởng lão tiếng cười ngưng bật, hai mắt trợn ngược thở hừ hừ, vô cùng mệt mỏi.

Hoàng Dung cười nói "Bây giờ đúng là ta muốn nghỉ ngơi đây! ủa, Dương Khang đâu?" Quách Tĩnh nói "Chạy rồi" Hoàng Dung nhảy bật lên quát tại sao để y chạy? Chạy đi đâu?". Quách Tĩnh chỉ xuống hồ nói "Y chạy theo lão già họ Cừu". Hoàng Dung nhìn theo bóng buồm trên hồ thấy đã khá xa, không thể đuổi kịp nữa, vô cùng tức tối, thầm biết Quách Tĩnh nghĩ tới hai đời kết nghĩa nên thấy y bỏ trốn mà không cản trở.

Nguyên là Dương Khang thấy Hoàng Dung vừa động thủ với Giản trưởng lão đã chiếm thượng phong, biết nếu không chạy ngay sẽ lập tức khó giữ được tính mạng, thừa lúc mọi người ngưng thần xem đánh nhau, rón rén lén vào đám bang chúng Thiết chưởng bang nấp xin cứu. Cừu Thiên Nhận thấy tình thế như vậy biết việc Hoàng Dung tiếp nhiệm chức vụ bang chủ đã thành định cục, không thể vãn hồi, Quách Tĩnh võ công cao cường, bên Cái bang lại người đông thế mạnh, lập tức không động thanh sắc, suất lãnh bang chúng dắt Dương Khang xuống thuyền rời đảo. Đệ tử Cái bang tuy có nhiều người nhìn thấy nhưng hai người Giản Hoàng đang đánh nhau kịch liệt, không có ai chủ trì đại cuộc chỉ còn cách để mặc y đi, không đếm xỉa gì tới.

Hoàng Dung cầm trúc bồng ở tay, cao giọng nói "Hiện tại Hồng bang chủ chưa về, do ta tạm thời xử lý công việc bang chủ. Hai vị trưởng lão Giản, Lương suất lãnh đệ tử tám túi qua đông đón tiếp Hồng bang chủ. Lỗ Trưởng lão cứ ở lại

đây đường thương". Quần cái bật tiếng hoan hô như sấm.

Hoàng Dung lại nói "Bành trưởng lão tâm thuật bất chính, các người nói nên xử trị y thế nào?". Giản trưởng lão khom lưng nói "Bành huynh đệ tội lớn, vốn phải trừng phạt thật nặng, nhưng xin bang chủ nghĩ lại năm xưa y từng lập được công lớn cho bang ta, miễn cho tội chết". Hoàng Dung cười nói "Ta đã sớm nghĩ người sẽ nài nỉ cho y, mới rồi y cười cũng đã đủ rồi, vậy thì cách chức trưởng lão của y, cho y làm đệ tử tám túi thôi". Giản, Lỗ, Bành, Lương bốn trưởng lão nhất tề cảm tạ. Hoàng Dung nói "Các huynh đệ khó được dịp gặp gỡ, nhất định có rất nhiều chuyện muốn nói. Các người chôn cất hai vị Lê Đình, Dư Triệu Hưng cho tử tế. Ta thấy Lỗ trưởng lão là người rất tốt, tất cả đại sự phải nghe y phân phó, hai trưởng lão Giản Lương phải tận tâm giúp đỡ. Ta còn phải đi, chúng ta sẽ gặp nhau ở phủ Lâm An", rồi nắm tay Quách Tĩnh xuống núi đi luôn.

Quần cái đưa tới chân núi, chờ khi chiếc thuyền chở nàng đã khuất hẳn sau lớp sương mù mới quay lên Quân Sơn, bàn bạc kế sách của bang.

*** vietkiem.com ***

Lúc hai người Quách Hoàng trở về tới lầu Nhạc Dương, trời đã sáng hẳn, con tiểu hồng mã và đôi bạch điều đều đã chờ cạnh lầu.

Hoàng Dung ngẩng đầu nhìn ra xa, chỉ thấy một vầng mặt trời đỏ vừa nhô lên chỗ sóng nước liền với chân trời trên hồ Động Đình, màu trời sắc nước, vô cùng trắng lệt, cười nói "Tĩnh ca ca, Phạm Văn Chính công làm văn nói rất hay : Ngâm núi xa, nuốt sông lớn, Mênh mông cuồn cuộn, bát ngát không bờ, Sớm quang tối rợp, khí tượng muôn ngàn. Cảnh sắc như thế há không đáng thưởng thức sao? chúng ta lên uống mấy chén". Quách Tĩnh khen hay, hai người lên lầu nhìn tới chỗ hôm qua cùng ngồi uống rượu, nhớ lại những nguy hiểm trùng trùng trong đêm, bất giác nhìn nhau cười một tiếng.

Nhạc Dương không có rượu ngon, nhưng sơn thủy hữu tình cũng đủ khoan khoái. Hai người đối ẩm uống vài chén, Hoàng Dung chợt sị mặt, có vẻ tức giận, nói "Tĩnh ca ca, người không tốt?". Quách Tĩnh giật mình vội hỏi "Chuyện gì thế

Hoàng Dung nói "Người tự biết đấy, hỏi ta làm gì?".

Quách Tĩnh gãi đầu nghĩ ngợi nhưng làm sao nghĩ ra được, đành năn nỉ "Dung nhi ngoan, cô nói đi mà". Hoàng Dung nói "Được, ta hỏi người: Đêm qua chúng ta bị trận pháp của Cái bang ép, đã thấy không còn giữ được tính mạng, sao người ném ta ra ngoài? Chẳng lẽ người chết mà ta còn sống được sao? Chẳng lẽ đến hôm nay người vẫn không biết lòng ta sao?", nói xong chảy nước mắt, từng giọt từng giọt rơi vào chén rượu. Quách Tĩnh thấy nàng tình sâu nghĩa nặng với mình như thế vừa sợ vừa thương, đưa tay nắm chặt tay phải nàng nhưng không biết nói thế nào là tốt, hồi lâu mới nói "là ta không tốt, chúng ta nên chết chung một chỗ mới phải".

Hoàng Dung khẽ thở dài một tiếng, đang định trả lời chợt nghe dưới thang có tiếng bước chân, có người thò đầu lên nhìn, hai người ngoảnh qua, vừa thấy mặt nhau ba người đều giật nảy mình. Người bước lên chính là Thiết chưởng thủy thượng phiêu Cừu Thiên Nhận.

Quách Tĩnh vội đứng dậy chắn trước mặt Hoàng Dung, chỉ sợ lão già này lập tức ra sát thủ. Nào ngờ Cừu Thiên Nhận chành môi cười một cái, đưa tay xua xua rồi lập tức xoay người xuống lầu, nụ cười vừa có vẻ giả trá vừa có vẻ hoảng sợ. Hoàng Dung nói "Y sợ chúng ta. Người này quả thật kỳ lạ, ta xuống theo xem sao". Cũng không chờ Quách Tĩnh trả lời, đã sải chân chạy xuống thang lầu.

Quách Tĩnh kêu lên "Phải cẩn thận đấy?", vội móc một đỉnh bạc ném lên quây chạy ra cửa lầu nhìn qua hai bên, đã không thấy bóng Cừu Thiên Nhận và Hoàng Dung đâu, nhớ đêm qua thấy công phu của y lợi hại, ra tay tàn độc, chỉ sợ Hoàng Dung mắc phải độc thủ của y, cất tiếng gọi lớn "Dung nhi, Dung nhi, cô ở đâu thế?"

Hoàng Dung nghe tiếng Quách Tĩnh gọi nhưng không trả lời, nàng rón rén theo sau Cừu Thiên Nhận định xem rốt lại ra sao, chỉ cần lên tiếng tự nhiên sẽ bị y phát hiện. Lúc ấy hai người một trước một sau, đang đi bên cạnh một tòa nhà lớn. Hoàng Dung núp sau góc tường phía bắc, chờ Cừu Thiên Nhận đi xa mới rón rén theo sau. Cừu Thiên Nhận nghe tiếng Quách Tĩnh gọi đoán là Hoàng Dung theo sau, nên vừa quanh qua góc tường đã núp lại. Hai người rình nhau hồi lâu, lắng nghe không có động tĩnh gì, đồng thời nhô đầu lên, một người dung mạo như

hoa sen Tương Giang, một người mặt mũi như vỏ quít Động Đình, hai bộ mặt chỉ cách nhau chỉ có nửa thước, cả hai đồng thời biến sắc.

Hai người đều kêu khẽ một tiếng, quay người bỏ chạy. Hoàng Dung tuy sợ chưởng lực của y lợi hại nhưng vẫn không cam tâm, lúc chạy qua tường tòa nhà lại xoay chuyển ý nghĩ, Cừ Thiên Nhận tâm tư cũng thế, một già một trẻ đi quanh tòa nhà, đột nhiên lại chạm mặt nhau, lần này thì ở bên tường phía nam.

Hoàng Dung nghĩ thầm "Nếu mình quay người bỏ chạy, nhất định y sẽ đập vào lưng mình một chưởng. Thiết chưởng của lão tặc này lợi hại, chỉ sợ không tránh kịp đành cười khẽ một tiếng, nói "Cừ lão gia tử, trời đất nhỏ thật, chúng ta lại gặp nhau rồi", trong lòng lại thầm nghĩ kế thoát thân "Mình cứ cầm chân y chờ Tĩnh ca ca tới thì không sợ gì nữa". Cừ Thiên Nhận cười nói "Hôm trước chia tay ở Lâm An, không ngờ lại gặp nhau ở đây, cô nương vẫn khỏe chứ. Hoàng Dung nghĩ thầm "Rõ ràng mới gặp lão tặc người ở Quân Sơn tối qua, hôm nay lại mở miệng nói vậy. Được, là do người mở mắt mà nói chuyện trong mơ. Đả cầu bổng pháp của mình lợi hại, cứ nhân lúc bất ngờ đánh cho y trở tay không kịp đột nhiên cao giọng gọi lớn "Tĩnh ca ca, đánh vào lưng y". Cừ Thiên Nhận giật nảy mình quay lại, trúc bổng của Hoàng Dung vung ra, dùng khẩu quyết chửi buộc quét tới y.

Cừ Thiên Nhận quay lại không thấy ai, biết ngay là trúng kế, vừa cảm thấy kinh phong đánh tới vội tung người nhảy lên, tính ra cũng tránh được một chiêu, nhưng khẩu quyết chữ buộc trong Đả cầu bổng pháp như sông dài sóng lớn liên miên kéo tới, quyết không cho địch nhân một chớp mắt nào để phản công, một lần buộc không trúng, lại buộc tiếp lần nữa, liên hoàn đánh ra, tuy chỉ một chữ buộc nhưng bên trong hàm chứa thiên biến vạn hóa. Cừ Thiên Nhận càng nhảy càng mau, chỉ thấy dưới đất có một làn ánh sáng xanh biếc giăng giăng bay lượn. Buộc được bảy tám cái, Cừ Thiên Nhận nhảy lên hơi chậm, bị đánh trúng bắp chân trái một nhát, chân phải lại bị móc một cái, ngã lộn ra đất, ngoác miệng kêu lớn "Khoan hãy động thủ, ta có câu muốn nói".

Hoàng Dung cười hề hề thu bổng lại, đợi y nhảy lên, chưa rơi tới đất lại một khêu một đánh, Cừ Thiên Nhận đứng không vững, ngã ngửa ra đất. Trong giây lát, Hoàng Dung liên tiếp buộc y năm lần, lần thứ sáu ngã xong, Cừ Thiên Nhận biết đứng dậy cũng chỉ ngã thêm cái nữa, bèn nằm sấp xuống đất không động đậy. Hoàng Dung cười nói "Người giả chết à?" Cừ Thiên Nhận ứng tiếng đứng lên, phụt

một tiếng, hai tay giật đứt dây lưng, nắm lưng quần kêu lên "Người có đi không Ta buông tay ra đây?". Hoàng Dung sững sốt, không ngờ rằng y là bang chủ một đại bang trên giang hồ mà lại dùng thủ đoạn hạ lưu như thế, chỉ sợ y buông tay thật, cần mỗi một cái, quay người bỏ đi. Chỉ nghe lão già kia hô hô cười rộ sau lưng, có vẻ đắc ý phi thường, kể có tiếng chân vang lên, Hoàng Dung quay nhìn, chỉ thấy y hai tay nắm lưng quần, sải chân đuổi tới.

Hoàng Dung vừa tức giận vừa buồn cười, cho dù năng trí kế đa đoan nhưng nhất thời cũng không có cách nào hay, chỉ đành co chân bỏ chạy. Hai người chạy được hơn mười trượng, Cừu Thiên Nhận đang thấy có thể thừa cơ, chợt thấy Quách Tĩnh từ sau tường nhô ra, xông lên đứng chắn trước mặt Hoàng Dung, tay phải để trước ngực, tay trái từ từ tỳ lên hông, vẽ ra nửa vòng tròn vòng trước ngực. Cừu Thiên Nhận kiến văn rộng rãi, biết chỉ cần song chưởng của y vẽ xong hình tròn sẽ lập tức có chiêu thức lợi hại đánh ra, lúc ấy cười lớn ba tiếng, dừng lại nói "ái chà, không xong, tệ quá, tệ quá".

Hoàng Dung nói "Tĩnh ca ca, đánh đi. Y nói gì mặc y". Quách Tĩnh đêm trước trên ngọn Quân Sơn đã thấy công phu Thiết chưởng của Cừu Thiên Nhận, quả thật mạnh mẽ tàn độc, tinh diệu tuyệt luân, không dưới Chu Bá Thông, Hoàng Dược Sư, Âu Dương Phong, tự biết mình còn lâu mới bằng được, nhưng lúc ấy đường hẹp gặp nhau, đâu dám có ý khinh địch? Lập tức vận khí vào đan điền, toàn thân căng lên, ngưng thần tiếp chiến.

Cừu Thiên Nhận hai tay nắm lưng quần, nói "Hai đứa nhỏ nghe cha các người nói đây, hai hôm nay cha người tham ăn tham uống nên bị đau bụng, đang muốn đi ngoài". Hoàng Dung chỉ quát "Tĩnh ca ca, đánh y đi còn mình thì không dám bước ra, lại lui lại mấy bước. Cừu Thiên Nhận nói "Ta hiểu ý hai đứa nhỏ các người, không để cha các người thi triển một chút bản lĩnh dạy dỗ cho một trận thì cũng chưa chịu phục đâu, nhưng cha các người lại đang đau bụng đã đến lúc khẩn cấp, muốn són ra rồi đây này. Được thôi, hai đứa nhỏ các người nghe đây, trong vòng bảy ngày, cha các người sẽ chờ dưới núi Thiết Chưởng, các người có dám lên không?"

Hoàng Dung nghe y nói càn cha nọ con kia, trong tay đã nắm sẵn một nắm cương châm, chỉ đợi y nói tới lúc cao hứng sẽ dùng thủ pháp Mãn thiên hoa vũ ghim cho y mấy chục mũi, xem y còn dám múa môi khua lưỡi nữa không? Trong lòng

còn đang tính toán, chợt nghe bốn chữ Dưới núi Thiết Chuông, lập tức nhớ tới bốn hàng chữ bí mật trong bức họa mà Khúc Linh Phong để lại, giật nảy mình, thuận miệng nói "Được lắm, cho dù là người có đâm rỗng hang cọp, bọn ta cũng tới. Đến lúc ấy bọn ta sẽ tới thật đấy, không cho người mặt dày nói bậy nữa đâu. Núi Thiết Chuông ở đâu? Làm sao tới đó?".

Cừu Thiên Nhận nói "Từ đây đi về phía tây, qua Thường Đức, Thần Châu, sông Sóc Nguyên đi lên thì giữa Lư Khê và Thần Khê có một hòn núi hình dáng như năm ngón tay chìa lên trời, đó là núi Thiết Chuông. Núi này hình thế hiểm ác, cha các người tay chân lại vô cùng lợi hại, nếu hai đứa nhỏ các người sợ thì cứ ngoan ngoãn tạ tội với cha các người, không cần phải tới đó nữa". Hoàng Dung nghe sáu chữ "Năm ngón tay chìa lên trời" càng mừng thầm, nói "Được, một lời là quyết trong vòng bảy ngày bọn ta sẽ tới bái sơn". Cừu Thiên Nhận gật gật đầu, chợt mặt mày nhăn nhó, liên tiếp kêu lên "ái chà, ái chà!", rồi xốc lưng quần chạy mau về phía tây.

Quách Tĩnh nói "Dung nhi, có một chuyện quả thật ta nghĩ không ra, cô nói cho ta nghe xem". Hoàng Dung nói "Chuyện gì?". Quách Tĩnh nói "Vị lão tiên bối này võ công vốn rất lợi hại, chúng ta quyết không phải là địch thủ của y, sao y lại cứ thích lừa gạt người ta như thế? Có lúc lại còn làm ra vẻ võ công kém cỏi nữa? Hôm trước ở Quy Vân trang y đánh ta một chưởng vào ngực, nếu y sử dụng chân lực thì làm sao ta còn sống đến hôm nay? Y giả khùng giả ngây, rốt lại là có ý gì?", Hoàng Dung cắn cắn ngón tay, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói "Ta cũng không sao hiểu được. Mới rồi ta dùng Đả cầu bổng liên tiếp buộc y mấy cái, lão già này không còn sức trả đòn, chỉ còn cách giở trò xấu xa. Chẳng lẽ đêm qua y phóng thiết trượng vào núi lại là giở trò gì sao?". Quách r nh lắc đầu nói "Y bóp gãy ngón tay của Lỗ Hữu Cước, dùng kinh lực đón đỡ nội kinh của ta đều là bản lĩnh chân thực, quyết không thể giả được".

Hoàng Dung khom người xuống, rút cành thoa trên đầu vạch vạch dưới đất, lại qua hồi lâu mới thở dài nói "Ta cũng không nghĩ ra là lão già này đang giở trò gì. Chúng ta tới núi Thiết Chuông thì rốt lại sẽ có manh mối rõ ràng". Quách Tĩnh nói "Tới núi Thiết Chuông làm gì? Chuyện lớn ở đây đã xong rồi, chúng ta mau đi tìm sư phụ. Lão già xấu xa ấy chỉ thích lừa đảo, sao lại cho là thật chứ?". Hoàng Dung nói "Tĩnh ca ca, ta hỏi người nhé. Bức tranh cha ta cho người bị mưa làm

hông đã lộ ra những chữ gì?". Quách Tĩnh lắc lắc đầu nói "Mấy chữ ấy tàn khuyết không trọn vẹn, chẳng nhìn ra là chữ gì nữa". Hoàng Dung cười nói "Vậy người không nhớ à?".

Quách Tĩnh biết rõ là mình nhớ không ra, cho dù có nhớ ra chút gì thì cũng không thể rõ ràng bằng Hoàng Dung, vội nói "Dung nhi ngoan, nhất định cô nhớ ra rồi, nói mau cho ta nghe đi".

Hoàng Dung dùng cành thoa viết bốn hàng chữ ấy lên mặt đất nói "Chữ thiếu trong hàng đầu tiên nhất định là chữ Vũ, ghép lại là bốn chữ Di thư Vũ Mục. Chữ thiếu ở hàng thứ hai ta vốn không nghĩ ra, nhưng nghe lão già kia vừa nói thì lại rất dễ, không phải chữ Núi thì là chữ Ngọn".

Quách Tĩnh đọc lại một lượt "Di thư Vũ Mục, Tại núi Thiết Chuông", bèn vỗ tay kêu lớn "Đúng thế, chúng ta đi mau đi? Thiết chuông bang câu kết với người Kim, nhất định sẽ đem bộ sách quý này dâng cho Hoàn Nhan Hồng Liệt. Còn hai câu sau là thế nào?" Hoàng Dung cười nói "Người chẳng chịu suy nghĩ gì, chỉ thích đùn đẩy cho người ta. Lão già kia nói núi Thiết Chuông có hình dáng như năm ngón tay, vậy câu thứ ba chỉ e là bốn chữ Dưới núi Thiết Chuông". Quách Tĩnh vỗ tay kêu "Đúng đúng, Dung nhi cô thông minh lắm. Còn câu thứ tư, câu thứ tư Hoàng Dung trầm ngâm nói "Ta vốn cũng không nghĩ được ra câu này. . . . Đốt thứ hai , . . . đốt thứ hai", nghiêng đầu qua một bên, mái tóc lắc lư, nói "Nghĩ không ra, chúng ta tới đó sẽ tính".

*** vietkiem.com ***

Hai người phóng ngựa thả điều, đi thẳng về phía tây, qua Thường Đức, tới Đào Nguyên, xuống Nguyên Lăng, không phải một ngày đã tới Lư Khê, hỏi chỗ núi Thiết Chuông, nhưng mọi người đều lắc đầu không biết. Hai người rất thất vọng, đành tìm một khách điểm nhỏ trọ lại. Buổi tối Hoàng Dung hỏi tới các danh thắng cổ tích trong vùng, tiểu nhị thao thao bất tuyệt nói rất nhiều nhưng thủy chung không nhắc tới ba chữ núi Thiết Chuông. Hoàng Dung chau môi một cái, nói "Một vùng rộng lớn thế này cũng chỉ bình thường. Lư Khê rốt lại cũng chỉ là một xứ nhỏ,

có sông núi gì đẹp đâu?" Tiểu nhị bị kích, không sao nhìn được, nói "Lư Khê tuy là xứ nhỏ nhưng cũng có phong cảnh núi Hưu Trảo, nơi khác làm sao hơn được?". Hoàng Dung trong lòng rung động, vội hỏi "Núi Hưu Trảo ở đâu?". Tiểu nhị không trả lời, nói "Tha lỗi cho không biết", rồi bước ra khỏi phòng đi thẳng.

Hoàng Dung đuổi theo ra cửa, nắm lưng y kéo lại lấy ra một đỉnh bạc ném xuống quây, nói "Người nói rõ đi, thì đỉnh bạc này là của người". Tiểu nhị động tâm, đưa tay nhẹ nhàng nắm nắm đỉnh bạc, thềm thường nói "Cả đỉnh bạc lớn này à?" Hoàng Dung cười khế gật đầu. Tiểu nhị hạ giọng nói "Tiểu nhân nói thì nói, nhưng hai vị ngàn vạn lần không tới đó được. Trên núi Hưu Trảo có một bọn hung thần ác sát ở bất kể ai vào cách núi năm dặm cũng đừng hòng giữ được mạng". Quách Hoàng hai người nhìn nhau một cái, gật gật đầu. Hoàng Dung nói "Núi Hưu Trảo có tất cả năm ngọn, giống như một bàn tay khỉ phải không?" Tiểu nhị mừng rỡ nói "Phải rồi, té ra cô nương đã biết, vậy thì không phải là tiểu nhân nói. Năm đỉnh núi ấy mới thật là kỳ quái". Quách Tĩnh vội hỏi "Cái gì?" Tiểu nhị nói "Năm ngọn núi ấy xòe ra giống hệt năm ngón tay, ngón giữa cao nhất, hai bên theo thứ tự thấp dần xuống, chuyện đó cũng chưa lạ, lạ nhất là mỗi ngọn núi lại chia làm ba đoạn, như ba đốt trên ngón tay". Hoàng Dung nhảy dựng lên kêu lớn "ở đốt thứ hai, ở đốt thứ hai". Quách Tĩnh cả mừng, cũng nói "Đúng rồi, đúng rồi". Tên tiểu nhị không biết họ nói gì, ngơ ngác nhìn hai người. Hoàng Dung hỏi kỹ đường lên núi rồi cho y đỉnh bạc, tiểu nhị mừng cuống lên chạy ra ngoài.

Hoàng Dung đứng lên, nói "Tĩnh ca ca, đi thôi". Quách Tĩnh nói "Từ đây tới đó bất quá chỉ hơn sáu mươi dặm, trong chớp mắt con tiểu hồng mã sẽ tới, sáng mai chúng ta hãy bái sơn cũng được Hoàng Dung cười nói "Bái sơn cái gì? Đi ăn trộm sách". Quách Tĩnh kêu lên "Phải rồi, ta ngốc thật, không nghĩ ra chuyện này".

Hai người không dám làm kinh động mọi người trong quán, vượt cửa sổ ra ngoài, rón rén dắt ngựa ra, theo đường tiểu nhị chỉ phi về phía đông nam. Đường núi gập ghềnh, hai bên cỏ cao quá hông, rất khó đi lại đi được hơn bốn mươi dặm, xa xa đã nhìn thấy năm ngọn núi cao vọt vào trong mây. Con tiểu hồng mã thần tuấn vô song, không bao lâu đã phi tới chân núi.

Lúc ấy tới gần nhìn, chỉ thấy năm ngọn núi chót vót, quả thật như năm ngón tay dựng đứng trên không, ngọn ở giữa lại càng cao vọt lên. Quách Tĩnh mừng rỡ nói "Đỉnh núi này và bức tranh kia quả thật không hề khác nhau, cô xem trên núi

chẳng phải toàn là cây tùng sao?". Hoàng Dung cười nói "Chỉ thiếu viên tướng múa kiếm. Tĩnh ca ca, ngươi lên đó múa kiếm một lúc đi". Quách Tĩnh cười nói "Chỉ tiếc ta không phải là tướng quân". Hoàng Dung nói "Muốn làm tướng quân có khó gì? Đắp tới Thành Cát Tư Hãn...", nói tới đó liền im bặt. Quách Tĩnh hiểu rõ nàng định nói gì, liền quay đầu đi, không dám nhìn nàng một cái.

Hai người để con ngựa và đôi điều lại dưới chân núi, vòng qua sau ngọn núi chính, thấy bốn bề không có ai bèn thi triển khinh công vọt thẳng lên, đi được vài dặm thì đường núi quanh co khuất khúc chệch về phía tây, hai người theo đường thẳng lên, con đường này rẽ trái ngoặt phải, xoay tròn theo hình tròn ốc, vô cùng kỳ quái, khoảng sau một bữa cơm, đã thấy trước mặt toàn chạy tùng dày đặc.

Hai người dừng lại bàn lên thẳng đỉnh núi hay vào rừng xem xét tình hình, vừa nói được mấy câu chợt thấy trong khu rừng trước mặt thấp thoáng có ánh đèn lửa. Hai người lấy tay ra hiệu, nhẹ chân rón rén chạy tới gần chỗ ấy, vừa đi mấy bước, đột nhiên ào một tiếng, sau gốc cây lớn cạnh đường có hai hán tử áo đen nhảy ra, đều cầm binh khí, không nói tiếng nào, sẵn ra chặn đường.

Hoàng Dung nghĩ thầm "Nếu giao thủ làm kinh động nhiều người thì không dễ mà ăn trộm được sách". Chợt động linh cơ bèn rút chiếc thiết chưởng của Cừu Thiên Nhận trong bọc ra, lồng vào tay bước lên nước, cũng không nói tiếng nào. Hai hán tử nhìn thấy thiết chưởng, trên mặt đều hiện ra vẻ kinh dị, khom lưng làm lễ rồi tránh ra bên đường. Hoàng Dung ra tay như chớp, ngọn trúc bồng đột nhiên vọt ra khẽ rung hai cái đã điểm trúng huyệt đạo của hai người, kế nắm chân lôi họ vào bãi cỏ rậm rồi chạy thẳng về phía có ánh đèn.

Gần tới nơi thấy đó là một tòa thạch thất năm gian, đèn lửa là hai bên đông tây soi tới, hai người núp ngoài phòng phía tây, chỉ thấy trong phòng có một cái lò lớn đặt đầy than đỏ, nấu một chảo gì đó bốc khói nghi ngút. Cạnh chảo có hai tiểu đồng áo đen, một người dùng kính kéo ống bể, người kia dùng thiết sản đảo vật trong chảo, tiếng nghe xèo xèo vật trong chảo giống như là mật sắt. Một ông già nhắm mắt ngồi xếp bằng trước lò, quay mặt vào làn hơi nóng nghi ngút từ chảo bốc lên, thông thả hít thở. Ông già ấy mặc áo ngắn vải vàng, chính là Cừu Thiên Nhận. Chỉ thấy y hít thở một lúc, trên đầu có một làn khí nóng nghi ngút xông lên, kế giơ cao hai tay, trên mười ngón tay cũng có khí nóng lớn vồn bốc ra, chợt đứng phắt dậy, hai tay ấn mạnh vào chảo. Đứa tiểu đồng đang kéo ống bể vốn

đã mồ hôi toát ra đầy mặt, lúc ấy càng ra sức kéo mạnh. Cừu Thiên Nhận chịu nóng ngâm hai tay trong mớ sắt rang nóng hồi lâu mới rút ra, xoay tay một cái đánh vào một cái túi nhỏ treo trên không. Phát chuông ấy đánh ra kêu thành tiếng vang dội, nhưng cái túi vải vẫn im lìm không hề lay động.

Quách Tĩnh ngấm ngấm hoảng sợ, nghĩ thầm "Xem cái túi vải này bất quá chỉ chứa được một thặng sắt, lại dùng dây nhỏ treo lên không, mà y lại đánh một chuông vẫn không lay động. Người này võ công thâm hậu, quả thật không phải tầm thường". Hoàng Dung thì lại cho rằng y đang làm ra vẻ lại giở trò ma lừa người, nếu không có việc ăn trộm sách quan trọng hơn, thì đã lên tiếng chọc ghẹo.

Hai người thấy y song chuông đánh cái bao vải một lúc, lại nhúng tay vào chảo sắt một lúc, rồi đánh một lúc chứ không làm gì khác nữa, Hoàng Dung muốn nhìn xem rất lại tại sao trên thiết chuông của Cừu Thiên Nhận lại có hơi nóng bốc lên, nhưng nhìn suốt nửa ngày vẫn không biết yếu quyết cổ quái của y ở đâu, nghĩ thầm "Nếu Nhị sư phụ tới đây nhất định rá tay một cái là có thể lấy được đồ chơi của lão già lừa đảo này, chứ mình thì cam bái hạ phong". Lúc ấy rón rén tới dưới cửa sổ dãy phòng phía đông, thò đầu vào xem, lại vừa nhìn thấy đã giật nảy mình.

Nguyên là trong phòng có một nam một nữ, chính là Dương Khang và Mục Niệm Từ. Quách Tĩnh và Hoàng Dung đều vô cùng kinh ngạc "Tại sao Mục tử tử lại cũng ở đây?". Chỉ nghe Dương Khang hoa ngôn xảo ngữ, muốn lừa nàng thành thân cho sớm. Mục Niệm Từ cứ nhất định đòi y giết Hoàn Nhan Hồng Liệt trước, trả thù cho cha mẹ xong mới có thể nói chuyện kết hôn. Dương Khang nói "Hảo muội tử, tại sao cô lại không biết đại thể như thế?" Mục Niệm Từ ngạc nhiên nói "Ta không biết đại thể à?". Dương Khang nói "Đúng thế. Nghĩ gã Hoàn Nhan Hồng Liệt kia để phòng rất cẩn mật, với sức một mình ta, há lại có thể dễ dàng hạ thủ sao? Cô làm vợ ta rồi, ta giả mang cô tới bái kiến bố chồng, lúc ấy hai người liên thủ, tự nhiên là đại công cáo thành". Mục Niệm Từ thấy y nói có lý, cúi đầu ngẫm nghĩ, dưới ánh đèn hai má đỏ bừng. Dương Khang thấy nàng đã có vẻ ưng thuận, bèn nắm tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve, tay trái choàng qua tấm lưng ong của nàng.

Hoàng Dung không nhìn được nữa, đang định lên tiếng vạch trần âm mưu của y, chợt nghe sau lưng có một giọng sang sảng quát lên "Ai dám ngang nhiên lên núi của ta?". Quách Hoàng nhất tề quay lại dưới ánh trăng nhìn thấy rất rõ, không

phải Cừu Thiên Nhận thì là ai? Trước đây gặp Cừu Thiên Nhận, thấy y tuy tự cao tự đại, làm ra vẻ này nọ, nhưng long nhãn thần vẻ gian trá rốt lại cũng không che giấu được, nhưng lúc này thấy y thần sắc nghiêm nhiên, oai nghiêm không thể xâm phạm được. Hoàng Dung bất giác sững sốt, nghĩ thầm "Lão già này về tới núi của mình lại càng làm ra vẻ. Đúng rồi, nhất định y đã phát giác bọn mình lên núi, bèn nhúng tay vào chảo sắt làm trò, không phải để cho bọn mình xem thì để làm gì?" Lúc ấy cười nói "Cừu lão gia, ta tới thỉnh an người đây. Cái hẹn bảy ngày chưa lẽ chứ hả?". Cừu Thiên Nhận tức giận nói "Cái gì mà cái hẹn bảy ngày? Ân nói bậy bạ?". Hoàng Dung cười nói "Ờ, mới chớp mắt đã quên rồi sao, người đã hết đau bụng chưa? Nếu vẫn còn thì chẳng bằng đi mời đại phu về chữa đi rồi hãy động thủ với ta, cho khỏi... hì hì!".

Cừu Thiên Nhận càng không nói gì, gầm lớn một tiếng, song chưởng xô mạnh vào hai vai Hoàng Dung. Hoàng Dung cười hì hì không thềm đếm xỉa gì tới không tránh không né, cố ý để gai nhọn trên tấm Nhuyễn vị giáp đâm cho tay y thủng mười mấy lỗ chọt nghe Quách Tĩnh la hoảng "Dung nhi tránh mau", bên tai tiếng kinh phong rít lên, biết Quách Tĩnh ra tay đánh tới địch nhân, chỉ thấy trên đầu vai có một luồng lực đạo rất mạnh đập trúng, đang định tránh né thì đã không kịp, thân không tự chủ được ngã bật ra phía sau, người chưa chạm đất đã tắt thở luôn.

Cừu Thiên Nhận chưởng tâm vừa chạm gai nhọn trên tấm Nhuyễn vị giáp của nàng, cũng bị thụ thương không nhẹ, hai tay đầm đìa máu tươi, trong lòng vừa sợ vừa giận, nhìn thấy chưởng Quách Tĩnh đánh tới, vội vàng rút chưởng đỡ gạt. Chưởng lực hai người chạm nhau, bình bình hai tiếng, đều cùng lùi lại ba bước. Chỉ có điều Cừu Thiên Nhận bước chân vững vàng, còn Quách Tĩnh thì loạng choạng hai cái, tay chưởng vừa chạm nhau, đối phương có thể nói ai cao ai thấp, đem qua mượn thân hình đệ tử Cái bang để tỷ thí kinh lực ở Quân Sơn, hai người dường như ngang tai nhau, nhưng đó là do Quách Tĩnh dùng xảo kinh của trận Thiên cang Bắc đầu, lúc này lại thẳng thắn đối chưởng, rõ ràng còn thua một bậc. Quách Tĩnh lo lắng cho Hoàng Dung, đâu dám ham đánh, vội cúi xuống bế nàng lên, lập tức nghe tiếng giong rít lên sau lưng, địch nhân lại đã đánh tới.

Quách Tĩnh tay trái ôm chặt Hoàng Dung, cũng không quay lại, tay trái ra chiêu Thần long bãi vĩ vung ngược trở lại, đây là tuyệt chiêu cứu mạng trong Hàng long thập bát chưởng, y lúc gấp rút đánh ra, oai lực càng tăng thêm mấy phần.

Cừu Thiên Nhận và y chưởng lực chạm nhau, bất giác thân hình cũng hơi loạng choạng, lại cảm thấy những lỗ thủng trên bàn tay đau buốt lên, chỉ sợ gai nhọn trên người Hoàng Dung có tẩm chất độc, vội giơ chưởng ra dưới ánh trăng nhìn, thấy máu đỏ tươi mới hơi yên tâm.

Quách Tĩnh nhân lúc y đang ngẩn ngừ, ôm Hoàng Dung lên, sải chân lao mau lên đỉnh núi, chỉ chạy được vài mươi bước, lại nghe sau lưng có tiếng quát tháo âm âm nổi lên, quay đầu nhìn xuống chỉ thấy vô số hán tử áo đen cầm đuốc quát lớn đuổi tới. Quách Tĩnh phía sau không có đường lui, chỉ còn cách trèo lên đỉnh núi, lúc vội vàng đưa tay sờ vào mũi Hoàng Dung, thấy không có chút hơi thở, vội gọi "Dung nhi, Dung nhi!". Nhưng thủy chung vẫn không nghe trả lời. Chính trong lúc chần chừ ấy, Cừu Thiên Nhận và mấy mươi cao thủ trong bang đã đuổi tới gần. Quách Tĩnh nghĩ thầm "Nếu bằng vào một mình mình thì phá vòng vây xuống núi vốn cũng không khó, chỉ là Dung nhi đang bị trọng thương, thì khó có thể mạo hiểm như thế".

Lúc ấy càng gia tăng cước bộ, lại không theo đường nhỏ trên núi, mà cứ thẳng một mạch leo lên. Y luyện khinh công lên xuống dốc núi dựng đứng ở sa mạc, đường thẳng lại là đường gần nhất, nên không bao lâu đã cách xa đám người đuổi theo. Y bước chân không dừng, mặt kề vào mặt Hoàng Dung, thấy vẫn còn ấm, cũng hơi yên tâm, gọi thêm mấy tiếng, Hoàng Dung vẫn không trả lời, ngẩng đầu thấy còn cách đỉnh núi không xa, nghĩ thầm đỉnh núi này chu vi không rộng, bây giờ bốn phía ắt đã bị địch nhân vây chặt, cứ tìm một chỗ nghỉ chân, cứu Hoàng Dung tỉnh lại sẽ tính. Nhìn quanh một lượt, thấy bên trái có một chỗ đem ngòm vuông khoảng hai trượng như một cửa động, lập tức đề khí chạy tới gần tới nơi, quả nhiên là một sơn động, cửa động làm bằng ngọc thạch, xây dựng rất đẹp để chính tề.

Quách Tĩnh cũng bất kể trong động có mai phục nguy hiểm gì không, cứ xông thẳng vào, nhẹ nhàng đặt Hoàng Dung xuống đất, tay trái đè lên huyệt Linh đài sau lưng nàng, vận khí giúp nàng hô hấp. Bang chúng Thiết chưởng bang ở sườn núi càng lúc càng đông, quát tháo âm ỉ, Quách Tĩnh cứ lờ đi như không nghe, lúc ấy cho dù có muôn ngàn người ngựa xông tới trước mặt, cũng phải cứu Hoàng Dung trước rồi mới tính.

Qua khoảng thời gian uống cạn chén trà, Hoàng Dung rên lên một tiếng tỉnh

dần lại, hạ giọng kêu "Trước ngực ta đau lắm!".

Quách Tĩnh cả mừng, an ủi "Dung nhi đừng sợ, cô cứ nghỉ ở đây một lúc". Rồi bước ra cửa hang, đặt tay trước ngực, quyết liều mạng cự địch, nhưng đưa mắt nhìn xuống dưới bất giác vô cùng kinh ngạc. ánh lửa dưới sườn núi đã kết thành một bức tường lửa kéo lên, còn cách sơn động hơn một dặm, đã có thể nhìn rõ mặt người, người đi đầu khoác áo vải ngắn, chính là Cừu Thiên Nhận. Mọi người hai chân như đóng đinh xuống mặt đất, không ngừng quát tháo chửi mắng nhưng lại không ai tiến thêm một bước.

Qua hồi lâu, y không đoán ra mọi người giở trò gì bèn quay vào động cúi xuống nhìn Hoàng Dung, chợt sau lưng lách cách hai tiếng tựa hồ có bước chân vang lên. Quách Tĩnh cả kinh vung chưởng bảo vệ sau lưng rồi quay phắt lại, thấy sơn động đen ngòm sâu không thấy đáy, không biết phía trước là người ta hay yêu quái núp. Quách Tĩnh quát "là ai? Ra mau đi". Trong động vang lại câu nói của y, im lặng hồi lâu, chợt lại vang lên mấy tiếng lách cách, một tràng tiếng cười, rõ ràng giống hết âm thanh của Cừu Thiên Nhận.

Quách Tĩnh đánh hỏa tập lên, chỉ thấy trong hang có một người rảo bước đi ra, người khoác áo vải tay cầm quạt lá quỳ, râu tóc bạc trắng, chính là Thiết chưởng thủy thượng phiêu Cừu Thiên Nhận. Quách Tĩnh vô cùng hoảng sợ, mới rồi rõ ràng thấy y đứng ở sườn núi suốt lãnh bang chúng chửi mắng, tại sao ngoảnh đi đã ở trong sơn động? Trong chớp mắt ấy, chỉ thấy sống lưng lạnh buốt, kể đó sợ toát cả mồ hôi.

Chỉ nghe Cừu Thiên Nhận ha hả cười nói "Hai đứa nhỏ quả nhiên không sợ chết, tới tìm cha đây, tốt lắm! To gan đấy, rất có cốt khí, tốt lắm". Đột nhiên sa sầm mặt, trên mặt lập tức có vẻ nghiêm nghị, quát "Đây là cấm địa của Thiết chưởng bang, kẻ vào chỉ có chết không sống, hai đứa nhỏ các ngươi chán sống rồi phải không?". Quách Tĩnh đang tính toán xem y nói như thế là có ý gì, tại nghe Hoàng Dung khẽ nói "Đã là cấm địa thì tại sao người lại vào?" Cừu Thiên Nhận lập tức có vẻ lúng túng, nhưng lập tức che giấu ngay, nói "Cha đây có việc quan trọng, không có thời gian đâu mà nói chuyện lằng nhằng với con nhóc người". Nói xong bước mau ra khỏi động.

Quách Tĩnh thấy y sải chân bước qua mặt, chỉ sợ y bất ngờ hạ độc thủ đã

thương Hoàng Dung, nghĩ thầm "Bây giờ tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ vi ương". Hai tay cùng vung ra đánh tới đầu vai, đoán rằng y ắt sẽ vung chưởng lại đỡ gạt, bèn lập tức co khuỷu tay thúc vào ngực y. Chiêu này là Diệu thủ thư sinh truyền thụ, đòn đánh vào vai trước là hư, đòn thúc vào ngực sau mới là thật, tinh diệu ở chỗ đòn sau che giấu không để lộ ra, địch nhân không dễ biết được. Y vung tay đánh tới, Cừu Thiên Nhận quả nhiên vung chưởng đỡ gạt, Quách Tĩnh hai vai cùng ấn tới, hai khuỷu tay đang định đánh ra, đột nhiên cảm thấy đòn đỡ gạt của đối phương yếu ớt vô lực, hoàn toàn không giống với công phu thượng thừa trên chưởng kinh lúc mới giao phong vừa rồi. Quách Tĩnh trên tay biến chiêu mau hơn nhiều so với ý nghĩ, trong lòng còn chưa quyết nên đánh thế nào, hai tay thuận thế chụp xuống, đã nắm chặt hai cổ tay y.

Cừu Thiên Nhận dùng sức giằng ra, nhưng làm sao giằng được? Y không giằng còn khá, vừa giằng một cái đã bộc lộ ngay võ công kém cỏi. Quách Tĩnh không nghi ngờ gì nữa, hai tay một kéo một đẩy, Cừu Thiên Nhận bị đòn của y xô đi, loạng choạng chạy tới, Quách Tĩnh thuận tay điểm vào huyệt âm đô trên ngực y. Cừu Thiên Nhận nằm lăn ra đất, không động đậy được nói "Thiếu gia ơi, đang lúc quan hệ tới tính mạng thế này, người cần gì phải vất vả đùa giỡn với ta chứ?"

Chỉ nghe tiếng quát tháo chửi mắng của bang chúng dưới sườn núi càng to hơn, nghĩ có lẽ bang chúng ở bốn ngọn núi còn lại cũng đã nhao nhao chạy tới. Quách Tĩnh nói "Người mau đưa bọn ta xuống núi". Cừu Thiên Nhận cau mày lắc đầu nói "Cho dù tính mạng của ta không giữ được, cũng đời nào đưa các người xuống núi?". Quách Tĩnh nói "Người báo các đệ tử đồ tôn của người tránh đường, xuống tới chân núi rồi, tự nhiên ta sẽ giải huyệt cho người". Cừu Thiên Nhận mặt mày nhăn nhó, nói "Thiếu gia ơi, người hành hạ ta làm gì? Người ra cửa động nhìn xuống là rõ thôi".

Quách Tĩnh bước ra cửa động nhìn xuống dưới, bất giác giật mình ngẩn ra, chỉ thấy Cừu Thiên Nhận tay cầm quạt lá quỳ, đang đứng trước bang chúng, hướng lên cửa động giẫm chân mắng lớn. Quách Tĩnh vội quay đầu lại, lại thấy Cừu Thiên Nhận vẫn nằm sò sò dưới đất, ngạc nhiên nói "Người... người... tại sao lại có hai người?". Hoàng Dung hạ giọng nói "Ngốc ca ca, người còn chưa hiểu sao? Có hai Cừu Thiên Nhận, một người võ công cao cường, một người chỉ biết giở trò. Hai người bọn họ giống hệt nhau. Đây là gã già mồm ăn người". Quách Tĩnh lại ngẩn ra

hồi lâu mới sực hiểu ra nói với Cừu Thiên Nhận "Có đúng không?".

Cừu Thiên Nhận nhăn nhó nói "Cô nương đã nói như thế, thì cứ cho là như thế đi. Hai người bọn ta là anh em sinh đôi, ta là anh. Võ công của ta vốn cao hơn, về sau công phu của người anh em ta lại vượt lên". Quách Tĩnh nói "Vậy rốt lại ai là Cừu Thiên Nhận?". Cừu Thiên Nhận nói "Tên khác nhau có quan hệ gì? Gọi ta là Thiên Nhận hay gọi y là Thiên Nhận thì có gì khác đâu? Hai anh em ta rất thương yêu nhau, từ nhỏ đã dùng chung một cái tên". Quách Tĩnh nói "Nói mau, rốt lại ai là Cừu Thiên Nhận?". Hoàng Dung nói "Cần gì hỏi nữa? Tự nhiên y là kẻ mạo danh. Quách Tĩnh hỏi "Hừ, lão già kia, vậy tên người là gì?".

Cừu Thiên Nhận không thoát được, đành nói "Nhớ lại trước kia cha ta cũng từng đặt cho ta một tên khác là Thiên Trượng". Cừu Thiên Trượng mặt không hồng, tai không đỏ, thản nhiên như thường, nói "Người ta thích thế nào thì có tên thế ấy, người quản được à? Mười thước là một trượng, bảy thước là một nhận, rốt lại ngàn trượng còn dài hơn ngàn nhận ba ngàn thước". Hoàng Dung nói "Ta thấy người nên đổi là thiên phân thiên ly gì đó thì hợp".

Quách Tĩnh nói "Tại sao họ đứng hết lại dưới chân núi quát tháo mà không xông lên?". Cừu Thiên Trượng nói "Không có lệnh của ta, ai dám xông lên?". Quách Tĩnh bán tín bán nghi. Hoàng Dung nói "Tĩnh ca ca, đừng tốt với y, xem ra lão tặc giảo hoạt này không chịu nói thật đâu. Người cứ điểm vào huyệt Thiên đột của y xem.". Quách Tĩnh theo lời, vươn ngón tay ra điểm huyệt y.

Huyệt Thiên đột là thuộc mạch âm duy trong kỳ kinh bát mạch, ở dưới cổ họng, trên huyệt Toàn cơ một tấc, là chỗ hội hợp của Nhâm mạch, vừa bị điểm trúng, Cừu Thiên Trượng chỉ thấy toàn thân như có hàng vạn con kiến cắn rứt, đau ngứa không sao chịu nổi, liền tiếp kêu lên "Ôi chao, ôi chao, người... người làm thế không phải như chôn sống người ta à? Lại làm việc xấu xa hại người như thế sao?". Quách Tĩnh nói "Mau trả lời ta thì ta sẽ giải huyệt cho". Cừu Thiên Trượng kêu lên được rồi, cha đây không chống nổi hai đứa nhóc các người". Rồi nhin đau ngứa, nói ra sự thật.

Nguyên Cừu Thiên Trọng và Cừu Thiên Nhận là anh em sinh đôi, hai người lúc nhỏ tính tình dung mạo hoàn toàn không có gì khác nhau. Đến năm mười ba tuổi, Cừu Thiên Nhận vô tình cứu được bang chủ Thiết chưởng bang Thượng Quan Kiếm Nam. Thượng Quan bang chủ nhớ ơn muốn báo đáp, dốc hết võ công của mình ra dạy cho y. Cừu Thiên Nhận đến năm hai mươi bốn tuổi thì công phu dần dần có triển vọng hơn sư phụ, năm sau Thượng Quan bang chủ qua đời, lúc lâm chung giao quyền bang chủ Thiết chưởng bang lại cho y.

Thượng Quan bang chủ giữ lòng trung nghĩa, có chí khôi phục giang sơn, Cừu Thiên Nhận lại một lòng một dạ rèn luyện võ công, võ công càng luyện càng cao, cái tên Thiết chưởng thủy thượng phiêu lừng lẫy trên giang hồ. Năm xưa luận kiếm ở Hoa Sơn, bọn Vương Trùng Dương từng mời y tham dự. Cừu Thiên Nhận vì Thiết chưởng thân công chưa thành tựu hoàn toàn, tự biết không phải là địch thủ của Vương Trùng Dương nên từ chối không dự, hơn mười năm nay ẩn cư trên núi Thiết Chưởng, đóng cửa khổ luyện, có ý chờ đến dịp luận kiếm ở Hoa Sơn lần thứ hai sẽ đoạt danh hiệu Thiên hạ đệ nhất võ công.

Lúc ấy hai anh em tính tình đã hoàn toàn khác nhau, một người võ nghệ ngày càng tăng tiến, một người thì thẹn không bằng, càng ngày càng thích giở trò bịp người. Một người ẩn cư trong núi sâu, một người thừa cơ mạo nhận tên anh em ra ngoài khoe khoang. Người Quách Tĩnh và Hoàng Dung gặp ở Quy Vân trang và phủ Lâm An là Cừu Thiên Trọng, còn ở Quân Sơn, núi Thiết Chưởng là gặp Cừu Thiên Nhận. Chỉ vì hai người diện mạo y phục giống hệt nhau, Hoàng Dung không phân biệt được, nên bị thiết chưởng của Cừu Thiên Nhận đả thương.

Ngon Trung Chỉ núi Thiết Chưởng này là nơi chôn cất bang chủ các đời của Thiết chưởng bang, lúc bang chủ lâm chung tự lên núi này chờ chết. Trong bang có một bang quy cực kỳ nghiêm khắc là bất kể ai bước vào khu vực đốt thứ hai của ngọn Trung Chỉ thì quyết không được sống mà xuống núi. Nếu bang chủ chết ở ngoài, phải do một đệ tử trong bang mang xác lên núi, nhưng sau đó phải tự tử chết theo, đệ tử trong bang đều coi đó là việc cực kỳ vinh dự. Quách Tĩnh cũng Hoàng Dung, hoảng sợ không chọn đường, chạy lầm vào thánh địa của Thiết chưởng bang, cho nên bang chúng chỉ đành phần nộ hò hét chứ không dám phạm điều cấm, đuổi theo tới cùng. Ngay cả bang chủ Cừu Thiên Nhận cũng bỏ phí một

thân võ công, cũng chỉ có cách cao giọng chửi mắng mà thôi.

Vậy tại sao Cừu Thiên Trượng lại dám vào trong thạch thất? Nguyên là mỗi đời bang chủ Thiết chưởng bang lúc lâm chung, ắt mang theo những bảo đao bảo kiếm, cổ vật trân ngoạn mà họ thích lên núi, hết đời này đến đời khác, bảo vật trong thạch thất tự nhiên là có không ít. Cừu Thiên Trượng mấy tháng nay liên tiếp chịu nhục, tự nghĩ võ nghệ của mình không bằng người, nếu có được mấy thanh lợi đao chém sắt như bùn, thì lúc lâm địch giao phong chắc chắn oai lực sẽ tăng lên, nghĩ Quách Hoàng trong vài ngày sẽ tìm lên núi, lúc gặp nhau làm sao đối địch? Lúc ấy y liệu mình mạo hiểm, lên vào thạch thất ăn trộm bảo vật, đoán rằng trong Thiết chưởng bang không ai dám tiến vào cấm địa trên đót thứ hai ngọn Trung Chỉ, quyết không đến nỗi bị phát hiện, nào ngờ vừa khéo lại chạm phải hai người Quách Hoàng.

*** vietkiem.com ***

Quách Tĩnh nghe y nói xúng, trầm ngâm không nói gì, nghĩ thầm "Chỗ này đã là cấm địa thì chắc địch nhân không dám sấn vào gần, nhưng núi này cao chạm mây, bốn phía không có đường nào chạy xuống, làm sao thoát nạn?". Hoàng Dung chợt nói "Tĩnh ca ca, người vào trong thăm dò xem". Quách Tĩnh nói "Ta xem thương thế cô trước đã". Rồi đánh hỏa tập đốt một nhánh cây khô, cởi tấm Nhuyễn vị giáp trên vai nàng ra, chỉ thấy trên làn da trắng muốt in rõ dấu một bàn tay năm ngón đen sì, bị thương quả thật không nhẹ, nếu không có tấm Nhuyễn vị giáp che chở thì hai chưởng ấy đã lấy mạng nàng rồi. Quách Tĩnh nghĩ thầm "Âu Dương Phong và Cừu Thiên Nhận công lực tương đương, hôm ấy ân sư bị trúng Cáp mô công của Tây độc, Dung nhi may là cách một lớp giáp, nhưng công phu của ân sư thì khác hẳn Dung nhi. Xem ra vết thương của Dung nhi cũng tương đương với vết thương của ân sư, quả thật khó mà khỏi được". Tay cầm cành củi, ngo ngoắt xuất thần.

Cừu Thiên Trượng kêu lớn "Thằng nhóc nói như đánh rắm à? Còn không giải huyết cho cha người? Vừa đau vừa ngứa thế này, ai mà phụ nổi? Người cứ tự điểm huyết người mà xem". Quách Tĩnh nghĩ tới thương thế của Hoàng Dung, cũng chưa

nghe thấy.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, nói "Ngốc ca ca, người sợ gì chứ? Giải huyết cho lão già đi thôi". Quách Tĩnh lúc ấy mới giật mình, bước qua giải huyết cho y. Cừu Thiên Trượng lập tức không bị đau ngứa nữa, nhưng huyết âm đô vẫn bị phong bế, nằm dưới đất chỉ có cách cắn râu trợn mắt thở phì phì.

Quách Tĩnh tìm một nhánh tùng dài khoảng hai thước, đốt lên cầm trong tay, nói "Dung nhi, ta vào trong xem thử, cô một mình ở đây có sợ không?". Hoàng Dung người lúc nóng lúc lạnh, quả thật đau không chịu nổi, chỉ sợ Quách Tĩnh lo lắng, cười gượng nói "Có lão già này ở đây làm bạn, ta không sợ, người đi đi".

Quách Tĩnh nhắc cao thanh củi từng bước từng bước tiến vào trong. Qua hai khúc quanh, trước mặt đột nhiên hiện ra một huyết động rất lớn. Động đá này là tự nhiên sinh ra, to gấp mười lần nhà cửa đài tạ do người ta xây dựng. Dưa mắt nhìn ra, trong động có hơn mười bộ xương, hoặc ngồi hoặc nằm, dáng vẻ đều không giống nhau, có bộ thì rã ra trên đất, có bộ còn nguyên hình thù, cũng có nhiều bộ đa mục nát. Bên cạnh mỗi bộ xương đều có võ khí, ám khí, vật dùng, trân bảo. Quách Tĩnh ngẩn ra nhìn hồi lâu, nghĩ thầm "Mười mấy vị bang chủ này trước kia đều là anh hùng một đời hôm nay đều trở thành một bộ xương khô, rốt lại mọi người đều có bạn, cũng không đến nỗi tịch mịch. Đúng, cách này rất hay, còn hơn là một mình lẻ loi nằm trong mộ dưới đất".

Y nhìn thấy các bảo vật bảo kiếm, đều như không nhìn thấy, chỉ lo cho Hoàng Dung, đang định quay trở ra, chợt thấy trước một bộ xương bên vách phía đông có đặt một cái hộp gỗ, trên nắp hộp dường như có chữ. Y bước lên vài bước, giơ càn chui lên soi, chỉ thấy trên nắp hộp khắc bốn chữ "Yếu quyết phá Kim". Y trong lòng rung động "Biết đâu đây chính là di thư của Nhạc Vũ Mục?" Bèn đưa tay, cầm lấy nắp hộp, nhẹ nhàng nhắc ra, chỉ nghe lách cách mấy tiếng, bộ xương khô đột nhiên nghiêng đầu đổ xuống phía y.

Quách Tĩnh giật mình, vội vàng nhảy lùi lại, bộ xương ấy đổ xuống tới đất, xương cốt vương vãi bốn phía.

Quách Tĩnh cầm cái hộp gỗ chạy ra phía ngoài, cầm thanh củi vào một cái lỗ trên vách đá, đỡ Hoàng Dung lên, mở nắp hộp trước mặt nàng, trong hộp quả nhiên có hai quyển sách, một dày một mỏng. Quách Tĩnh cầm quyển mỏng phía

trên lên, giở ra xem thử, nguyên là những tấu sớ, biểu hịch, đề ký, thư từ, thi ca của Nhạc Phi năm xưa. Quách Tĩnh tiện tay lật ra, chỉ thấy từng câu từng chữ đều mang ý khí trung nghĩa, không kìm được lớn tiếng ca ngợi. Hoàng Dung hạ giọng nói "Người đọc một đoạn cho ta nghe xem". Quách Tĩnh thuận tay giở một cái, thấy một trang trên đề năm chữ "Ngũ Nhạc từ minh ký", lúc ấy bèn đọc "Từ khi Trung nguyên gió bụi, Di Dịch vào xâm lấn, ta phát phần ở Hà Sóc, dấy quân từ Tương Đài, buộc tóc theo quân, trải hơn hai trăm trận. Tuy chưa thể xông vào chốn man di, quét sạch sào huyệt, nhưng cũng đã trả được mối quốc thù trong muôn một. Nay lại dấy một toán quân lẻ loi, dấy lên ở Nghi Hưng. Sau trận đánh ở Kiến Khang, một tiếng trống đánh tan quân giặc, hận là chưa thể khiến cho chúng không còn cỗ ngựa nào quay về. Vì thế nuôi binh dưỡng quân, tập trung sức lực chờ giặc, kế khích lệ sĩ tốt, hẹn ngày đánh tiếp, phía bắc vượt qua sa mạc, rưới máu trước triều đình giặc, giết sạch bọn man di, đón Nhị thánh về kinh khuyết, đưa đất cũ về đồ bản, triều đình không lo lắng, chúa thượng được ngủ yên, là ước nguyện của ta vậy. Nhạc Phi ở Hà Sóc đề".

Bài ký ngắn này ghi rõ hoài bão một đời của Nhạc Phi. Quách Tĩnh biết chữ có hạn, nhưng trong lòng cũng dấy lên tình cảm khảng khái kích ngang, tuy có mấy chữ đọc sai, nhưng cũng đọc bài ký này với giọng sang sảng, vô cùng hùng hồn.

Nếu là hôm ở Quy Vân trang thì Cừu Thiên Trượng chắc sẽ có vài câu mỉa mai, nói Nhạc Phi không biết thời vụ một tấm ngu trung chẳng có ích gì cho nước cho dân, nhưng lúc này huyết đạo trên người chưa được giải, chỉ cần một câu chọc giận Quách Tĩnh, thì có quá nửa là y sẽ điểm lại vào huyết Thiên đột của mình, Nhạc Phi có biết thời vụ hay không không quan hệ gì, nhưng nếu mình không biết thời vụ thì nhất định không được. Lúc ấy gật đầu lia lia khen "Văn chương viết rất hay, đọc cũng rất hùng hồn, kể anh hùng đọc văn chương của bậc anh hùng, ý nghĩa thật càng rõ ràng".

Hoàng Dung thở dài nói "Chẳng trách gì cha thường nói chỉ hận mình sinh muộn mất sáu chục năm, không thể được đích thân gặp gỡ vị đại anh hùng này. Người đọc một bài thơ khác của ông xem". Quách Tĩnh theo thứ tự đọc luôn mấy bài Mãn giang hồng, Tiểu trùng sơn mà Hoàng Dung biết, còn các bài thơ Đề Thúy Quang tự, Tặng Trương Hoàn thì nàng chưa biết.

Tiếng hò hét của bang chúng Thiết chưởng bang ở lưng núi không tắt, Quách

Tĩnh để Hoàng Dung nằm gối đầu lên đùi mình, kê sách vào dưới ánh lửa sáng, cao giọng đọc bài thơ của Nhạc Phi nhan đề là Đề chùa Long Cư ở Phiên Dương : "Đá dựng cao chùa núi, lâm tuyền cảnh sáng trong. Vàng lò thân tượng Phật, Tuyết trắng tóc sư ông. Đêm lạnh sinh trăng sáng, Đêm thu vương gió thông. Làm mưa thương bách tính, Khẩn khẩn khẩn cho rồng". Chỉ nghe gió động cây rừng, sơn cốc ù ù, Hoàng Dung đột nhiên thấy lạnh, rúc vào lòng Quách Tĩnh. Quách Tĩnh xuất thần nói "Nhạc Vũ Mục khẩn khẩn không quên bách tính đau khổ, như thế mới đúng là chân anh hùng đại hào kiệt".

Hoàng Dung ờ một tiếng, cười khế nói "Thơ của đại anh hùng, tiểu anh hùng tới đọc, bên cạnh lại có một vị lão anh hùng nằm dưới đất nghe, đúng là trên gấm thêm hoa". Rồi hỏi Quách Tĩnh "Còn quyển kia viết gì?". Quách Tĩnh cầm lên đọc vài hàng, mừng rỡ nói "Đây... chỉ e đây chính là binh pháp mà Vũ Mục vương đích thân viết ra. Gã gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt nằm mơ cũng nhớ tới, chính là bộ sách này. Thật may mà chưa bị gã gian tặc ấy lấy đi" Chỉ thấy trang đầu viết một hàng chữ lớn "Chọn người cẩn thận, luyện tập chăm chỉ, thưởng phạt công bằng, hiệu lệnh rõ ràng, kỷ luật nghiêm minh, đồng cam cộng khổ".

Đang định xem kỹ, chợt nghe tiếng quát tháo của bang chúng Thiết chưởng bang ở lưng núi im bật, bốn bề ngoài tiếng gió rít trên núi thì không có tiếng động nào. Trong bấy nhiêu lâu tiếng chửi mắng, quát tháo của bang chúng trong bang thủy chung không dứt, lúc ấy đột nhiên im bật, cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung lắng tai nghe ngóng, qua hồi lâu, trong bầu không khí im lặng vắng vắng có tiếng củi củi cháy lách tách, chỉ nghe Cừu Thiên Trượng luôn miệng kêu khổ, nói "Hôm nay cái mạng già của cha đây phải chết vào tay hai đứa nhóc con các người rồi", lúc hoảng sợ nóng nảy, bèn gọi "Đại anh hùng" thành "Đứa nhóc con". Quách Tĩnh bước mau ra cửa động, chỉ thấy mấy bức tường lửa từ dưới núi cháy lên. Quanh ngọn núi này đều là cỏ cao rừng rậm, một phen phóng hỏa, trong chớp mắt đã biến thành một biển lửa.

Quách Tĩnh lập tức hiểu ra, họ không dám tiến vào cấm địa, nên dùng kế hỏa công. Trong sơn động không có vật gì dẫn lửa, không đến nỗi bị cháy, nhưng ba người chúng ta có thể bị hun thành tro. Vội vàng quay vào bế Hoàng Dung lên, chợt nghe Cừu Thiên Trượng dưới đất ngoác mồm chửi lớn, lúc ấy bèn đập nhẹ vào lưng y hai cái, giải khai huyết đạo cho y, để y tự đi lại, đem hộp gỗ và hai

quyển sách cho vào bọc, không dám chần chừ, chạy thẳng lên đỉnh núi.

Động đá này là ổ đốt thứ hai ngọn Trung Chỉ, cách đỉnh núi mấy mươi trượng. Quách Tĩnh ngưng thần đề khí, trong chớp mắt đã leo lên tới đỉnh. Cừu Thiên Trượng cũng từng bước từng bước bò lên. Quách Tĩnh quay đầu nhìn xuống dưới, thấy lửa đang từ từ lan lên, tuy nhất thời không thể tới được nhưng rốt lại cũng khó thoát thân, bất giác thở dài một tiếng.

Hoàng Dung chợt nói "Nhạc Vũ Mục vương tên Phi, tự Bằng Cử, chúng ta cũng làm chim bằng bay lên được không?". Quách Tĩnh hỏi "Làm sao bay lên như chim bằng?". Hoàng Dung nói "Gọi điều nhi chỗ chúng ta bay lên".

Vừa nghe câu ấy, Quách Tĩnh mừng rỡ nhảy lên, kêu lớn "Trò này thật thú vị. Ta gọi điều nhi lên đây. Chỉ không biết điều nhi có đủ sức không", Hoàng Dung thở dài nói "Cho dù có chết cũng phải mạo hiểm thử một lần thôi". Quách Tĩnh lập tức ngồi xếp bằng, ngưng tụ trung khí vào đan điền một lúc, sau đó từ cổ phát ra một tiếng, tiếng hú vang ra xa, đó chính là nội công huyền môn của phái Toàn Chân mà năm trước Mã Ngọc dạy cho y, sau khi y tu tập Cửu âm chân kinh, công lực càng tăng tiến. Ngọn Trung Chỉ phong này từ chân núi tới đỉnh núi đâu chỉ cách nhau vài dặm, nhưng tiếng hú vang lên, qua không bao lâu thì bóng trắng chớp lên trên không, đôi chim điều dưới ánh trăng đã lướt gió tới đậu xuống trước mặt hai người.

Quách Tĩnh giúp Hoàng Dung cỡi tấm Nhuyễn vị giáp đỡ nàng lên nằm trên lưng con điều mái, sợ nàng sau khi bị thương không có sức bám víu bèn dùng vật áo buộc chặt nàng vào con điều, sau đó nằm lên lưng con điều trống, giữ chắc đầu chim, hú lớn một tiếng, đôi điều vỗ cánh bay lên. Hai người đột nhiên bay lên không, đôi điều vừa rời khỏi đỉnh núi, lập tức cảm thấy rất vững chắc. Quách Tĩnh lúc đầu còn sợ mình nặng, điều nhi chưa chắc đã cõng nổi, nào ngờ bạch điều hai cánh xòe ra, hoàn toàn không có vẻ gì là sắp rơi xuống.

Hoàng Dung rốt lại tính tình trẻ con, nghĩ chuyện này là thiên hạ kỳ quan, cũng nên để cho lão già Cừu Thiên Trượng nhìn cho rõ, bèn khẽ kéo cổ chim điều, muốn nó bay về phía Cừu Thiên Trượng. con điều mái theo lệnh bay tới. Cừu Thiên Trượng đang lúc hoảng loạn vừa nhìn thấy thế, không kim được vừa mừng vừa sợ vừa lạ, kêu lên "Hảo cô nương, mang ta đi với. Lửa lớn sắp cháy tới

rồi, lão không sống được đâu?".

Hoàng Dung cười nói "Con điều này của ta không chỗ được hai người. Người xin em người cứu người đi, Chẳng lẽ không được à? Người hơn y ba ngàn thước, y không nghe lệnh người không được". Rồi vỗ khẽ vào cổ chim, quay lại bay lên. Cừu Thiên Trượng hoảng sợ kêu lên "Hảo cô nương, cô xem ta chơi có hay không này?" Hoàng Dung nẩy dạ hiếu kỳ, kéo điều quay lại, muốn xem y có trò gì hay. Cừu Thiên Trượng đột nhiên nhảy xổ tới vọt ra khỏi đỉnh núi ôm chặt lưng Hoàng Dung. Y biết nếu không rời khỏi đỉnh núi thì cho dù thoát khỏi biển lửa sông lên vào cấm địa, phạm nghiêm quy trong bang, đừng nói là anh em của bang chủ, cho dù là chính bang chủ cũng chưa chắc đã được sống, lúc ấy lại nghĩ có vào động đá để tránh lửa thì đường vào cũng đã bị lửa chắn ngang, bèn bất kể mọi chuyện, nhảy bằng được lên lưng điều để chạy trốn.

Con bạch điều tuy khỏe mạnh nhưng phải cõng hai người, Hoàng Dung bị Cừu Thiên Trượng ôm chặt, con bạch điều lập tức sa mau xuống hang núi. Con điều hai cánh cố sức đập mạnh, nhưng thủy chung vẫn chi trì không được. Cừu Thiên Trượng nắm chặt lưng Hoàng Dung, dùng sức toan xô nàng ra khỏi lưng điều, nhưng nàng đã được buộc chặt vào lưng điều, nhất thời không sao xô xuống được. Hoàng Dung tay chân bị trói, cũng không thể trả đòn. Nhìn thấy hai người một điều đều rơi thẳng xuống hang sâu, tan tành xương thịt.

Bang chủ bang Thiết chưởng đứng ở lưng núi nhìn thấy rất rõ, ai cũng hoảng sợ trợn mắt há miệng, không kêu được tiếng nào. Đang lúc nguy cấp, con điều chở Quách Tĩnh lướt mau tới, mỗ cứng mỗ xuống trúng đỉnh đầu Cừu Thiên Trượng. Lão già đột nhiên thấy đỉnh đầu đau buốt, đưa tay đỡ gạt, đúng lúc lỏng tay ra ấy đã thấy người lộn nhào liên tiếp rơi xuống, tiếng kêu gào thê thảm từ dưới sơn cốc vang lên. Con điều mái trên lưng nhẹ bổng, rướn cổ kêu một tiếng vui mừng, đập cánh bay lên. Đôi điều chở hai người, sóng đôi bay về phía bắc.

Hết hồi 28

